

O B Č Ā S N Í K



Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

Čtvrté číslo
říjen 2008

Vážení přátelé, dostává se vám do rukou poslední letošní číslo. Stejně jako každý rok, i letos vám přejeme úspěšný zbytek roku a s předstihem i vše nejlepší v roce 2009.

Původně jsme si mysleli, a jak jsme již avizovali ukončení Občasníku v minulém čísle, že právě nastal čas „v nejlepším skončit“, ale spousta lidí nás přesvědčovalo, abychom to ještě nedělali. Příští rok bude tedy Občasník vycházet dál, ale již jen v elektronické podobě. Bližší informace jsou na poslední straně tohoto čísla. Věříme, že i v této podobě nám i nadále zachováte svoji přízeň.

Ohlasy na minulé číslo

• Největší ohlasy byly na knihu „Pavlovy rozpravy“ a také na zmínku, že Občasník by již příští rok neměl vycházet. Z mnoha dopisů otiskujeme jen některé:

Vážený pane Červený, děkuji za zaslání knihy Pavlovy rozpravy a Občasníku. Zarazilo mě, že (pokud jsem pochopila správně) **Občasník už příští rok nebude vycházet?** Je snad důvodem malý počet zájemců, a tím pádem je to pro Vás ztrátové?

Napadlo mě, že pokud by lidé měli zájem dostávat Občasník e-mailem, a nemuseli byste ho rozesílat poštou (čímž by odpadly náklady s materiálem, tiskem, poštovným, balným atd.) – mohlo by to situaci vyřešit? Přeci v dnešní době má téměř každý na každém kroku přístup k internetu a k možnosti nechat si eventuelně těch pár stránek vytisknout (u známých, nebo starší lidi u svých dětí či vnoučat). Možná je to úplně zcestná myšlenka, ale přemýšlím, jak to vyřešit. Docela by mě mrzelo, kdyby Občasník měl skončit, protože se na něj vždycky těším, a tato interaktivní forma rozhovoru mezi čtenáři a Agape se mi velice líbí. Několikrát jsem tam našla odpovědi na své vlastní otázky, ačkoliv jsem sama žádnou otázku neposílala, a velmi mi to pomohlo.

(Snad jen kdyby se upravila hlavička, aby ten podkres nespoteboval tolik černé barvy – což by se některým reptalům nemuselo líbit – myslím, že i v elektronické podobě může být Občasník dostupný všem, kdo mají zájem).

Také se mi líbí, s jakou lehkostí, humorem a nadhledem umí p. Staněk odpovídat na ne zrovna příjemné připomínky vůči jeho osobě či jeho názorům.

Ještě... nedá mi to, abych nezareagovala na Vaši minireportáž z Indie. Při prvním zběžném prolistování Občasníků jsem se na 1 vteřinu zaradovala, že se jedná o ukázkou z další knihy (ačkoliv je to samozřejmě časově nemožné). Možná se mi to jen zdá, ale oproti dojmu z první knihy, kdy jste cestu popisoval jako turista – tentokrát bylo z Vašeho líčení cítit, jak láskyplný vztah mezi Vámi a tou zemí se vytvořil. Alespoň na mě to tak působí. A jelikož v nejbližší době nebudu mít šanci se do těchto končin podívat (pokud vůbec někdy), budu se moc těšit na případně další Vaši knihu o Indii.

Jinak musím opakovat své díky ohledně Pavlových rozprav, že jste je dali dohromady a vydali. Je to něco tak nádherného, že nemám slov. Ta kniha dýchá tak neskonaleou pokorou, láskou, skromností, čistotou.....je to prostě krása. Vždy když mám chvíli času se začíst, je to pro mě taková oáza, ve které se jakoby schovám před žářem okolního současného světa, kde si můžu odpočinout, nabrat trochu vnitřní síly a pak zase s dobitým optimismem, obnoveným mírem v srdci a pohlazenou duší můžu snáze dál pokračovat v té naší lidské pouti.

Mějte se krásně, přeju hodně zduaru ve Vaší činnosti a hezké léto. Srdečně zdraví Dagmar Š.

• Dobré ráno, pane inženýre, nedá mi se s Vámi nepodělit o radost nad tím, jak věci jsou, jak být mají.

Když jsem Vám posílala zprávu o tom, že moje objednávky na knihy patrně vedete dvakrát, ozvala se moje sestra, které jsem darovala knížku „O duchovní léčbě“. Ptala se mě, jestli mám i Pavlovy rozpravy. Když jsem jí řekla, že ano, že mám objednanou celou řadu, tak sestra řekla: hm, tak já si pro ně do Agape zajedu. Tuto informaci oceníte jenom tehdy, když Vám povím, že moje sestra je strašná nevěsta. Nerada jezdí či chodí kamkoli.

Netroufla jsem si jí objednat Pavlovy rozpravy, protože vždy, když dostala ode mě knížku, brblala, že na to nemá čas a že jí chybí spousta, což je pravda. O to větší bylo teď moje překvapení, až mi téměř vypadlo sluchátko z ruky. Na únorové přednášce v Brně jsem pro ni koupila i knížku p. Funka Od dětství k dědství, kterou hlít taky. (Jen bych snad měla říct, že knížky jsem jí dala až 7. června, jako tři měsíce opožděný dárek k narozeninám. Máme to k sobě přece jen trochu z ruky a já jí je chtěla dát osobně.)

Takže ta knížka (Pavlovy rozpravy 2), kterou jsem dostala navíc, už má svého adresáta. Moje radost z toho, jak věci fungují, je tak veliká, že jsem se s Vámi o ni musela podělit.

Ještě Vám chci říct: zarazilo mně, že uvažujete o ukončení vydávání Občasníku. Chápu, že je to zátěž finanční i organizační a patrně



občas cítíte náš nevděk. Když čtu, nač někdy odpovídáte, je to asi i o občasně frustraci, i když vnímám pana Staňka jako neuvěřitelně silného a statečného. Ale lidí a lidiček je celá škála a jsou mezi námi i tací, „co si to prostě s někým rozdat musí“, lépe, „co musí někomu to triko natrhnout“, neodhadnou skutečnou sílu protivníka a vlastní slabiny a spíš otráví, než ublíží... Ale myslím, že víc je těch, kteří mají Boha víc v srdci, a ne v hlavě nebo na jazyku.

Mám-li mluvit jen za sebe, pak i když nereaguji na názory nebo články v Občasníku, znamená pro mne tolik jako spojení s rodinou. Bylo by to jako odchod někoho blízkého. Tak! A poradte si s tím!

Ještě jednou přeji Vám i všem v Agape hodně radosti, Božího pozhennání a síly, krásné léto a milé lidi kolem vás. Helena F.

• Vážení, ta poslední věta v rámečku na první straně úplně vystoupila ven, až to zabořilo. **Je o Občasník tak malý zájem, že se to ruší?** Bude to všem chybět, ale vy na to nemůžete dopláčet, to je pochopitelné. Kdo se o vás zajímá, zase si informace zajistí a máte pravdu, má se každý sám více snažit o svůj postup. Velice děkuji za vaši velkou pomoc, za ty roky pro veřejnost. Je vše velmi obohacující. Přeji všem pozhennané dny při vaší obětavosti pro jiné potřebné. Boží Láska ať vás provází, Anička B.

• **Velmi děkuji za knihu Pavlovy rozpravy**, neboť něco tak osvobozujícího jsem již dlouho nečetla, přičemž se stále musím ptát, proč takové poklady málem upadly v zapomnutí a pouze zásluhou Agape se dostaly na místo, kam právem patří. Zdeňka K.

• Upřímný a krásný letní den vám všem v Agape. Piši, že při mém zadání o moji kresbu jsem prožíval neskutečně krásné chvíle. Asi druhý den po odeslání dopisu jsem neskutečně boží lásky cítil tolik, že jsem nevěděl, jak se s ní podělit, ale bylo cítit, že to vnímají všichni okolo mě. Odlétali jsme s manželkou na dovolenou a při vstupu do letadla jsem cítil příjemné teplo, které mě provázelo i po celou dovolenou. Měl jsem s sebou **knihu Pavlovy rozpravy**. Je to něco úžasného – jak jsem začal číst, připadal jsem si, jako když to prožívám s ním a děkoval za každé slovo. Moc jsem šťasten, že mohu taková boží slova číst a přijímat jako poslání pro naše lidičky této planety.

Při otevření dopisu s analýzou se mně spustily slzy štěstí a nedalo se to udržet, proto vám všem děkuji za to, co pro nás přinášíte do našich srdcí – neskutečné boží pohlázení lásky. Rád bych vám napsal i o našem papouškovi, který vnímá také vaše boží světlo, které nám posíláte. Mazlí se s námi a zpívá krásné árie.

Doufám, že jsem vám také udělal radost jako děláte vy nám, provázej vás Bůh při Vaší práci i životem. Jindřich J.

• Dobrý den, **první díl Pavlových rozprav** mě nadchl a chci si objednat všechny zbývající díly. Jsou to přesně ty myšlenky, které jsem hledala na své cestě k víře v Boha a Ježíše Krista. Přemýšlela jsem i o Vašem apelu, abychom Vám pomohli toto krásné dílo rozšiřovat dál, ale ani po dlouhém uvažování jsem nepřišla ve svém okolí na někoho, koho by tato kniha potěšila stejně jako mne, kdo je stejně hledající. Bohužel je to dost smutné zjištění a budu se ptát dál, jestli se nemýlím a přeci jen někdo takový není, jen o tom nemluví. Vám přeji hodně úspěchů a ze srdíčka Vám děkuji za Vaši činnost. S pozdravem Ivana D.

• Vážení pane Červený, **děkuji za 2. díl Pavlových rozprav**. 1. díl čtu velmi důsledně a opakovaně se vracím ke čtení jednotlivých kapitol, abych ty hluboké pravdy co nejlépe vstřebala. Čtení prožívám intenzivně, každou buňkou svého těla a zdá se mi všechno tak samozřejmé a přijímám to jako skutečnost, kterou už vlastně dávno znám, jen je to ve mně hluboko ukryté a nyní to odkrývám. Angela C.

• Z dopisu: ... Z Vašeho článku o Indii jsem měla velkou radost a snad se dočkám i vyprávění o Vaší nové expedici na některé z přednášek. **Moc se mi také líbil ve Phoenixu článek p. Staňka „Úpadek muže západní civilizace“**. To je tak úžasně přesné. Ale i další články... Phoenix máme objednaný od minulého roku. Články jsou tam velmi zajímavé, díky za doporučení.

Poslouchala jsem Vaše přednášky z minulého roku. Jsou velmi poutavé a umíte dobře vyprávět. To potvrzuje též manžel. Jsem moc ráda, že jsem se také dozvěděla něco více o činnosti Agape. Bude moc dobré, když o Vaší nádherné činnosti opět něco sdělíte prostřednictvím některé přednášky. Léčitelství jako takové je můj koníček a zabývám se jím v okruhu naší rodiny a známých. Vaše podněty jsou velmi přínosné a jsem ráda, že se o ně takto otevřeně a laskavě dělíte.

Příkládám zajímavý vynález na úpravu vody, ale i další velmi zajímavé informace o vodě, která je teď tak aktuální:

www.aquasanatura.com/pdf/Prezentace_AS2008.pdf

Srdečně zdravím Vás, paní Brzobohatou i pana Staňka a vřele děkuji za Vaši dobrodějnou práci.

Přeji Vám vše dobré. Marianna V.

• Krátce Vám ještě napíši o **poznatku, který jsem udělala po přečtení knihy O duchovní léčbě**. Pan Kočí tam popisuje různé druhy „mrtvičky“ a jeden popis se přesně hodil na naši babičku, která už není mezi námi. Jak tesknila po dědečkovi, tak dostala mozkovou příhodu a ochrnula na levou polovinu těla. Bylo zajímavé, že celou dobu, než zemřela, nám říkala, že manžel leží vedle ní na posteli a právě na tom levém boku, jak to uvádí v knize pan Kočí. Zajímavé bylo, že nám pak vyprávěla, jak děda opět kouří, zlobila se na něho atd.

Celou dobu nemoci (půl roku) žila již ve dvou světech, kdy mluvila úplně samozřejmě o příbuzných (také již odeslých), kteří ji navštěvovali a byli tam s námi. Občas vedle mne viděla postavu, kterou neznala a říkala, že je to nový pan doktor, myslím si, že to byl její průvodce. Vyprávěla mi, jak se v noci prochází po chodbě a povídají si s jednou paní o svých nemocech a bolestech. Vůbec netušila, že vystupuje ze svého těla. Během toho půl roku, co její nemoc trvala, jsem hmatatelně cítila neviditelný svět, druhou stranu a jsem moc ráda, že tuto možnost prožitku dostal i můj manžel (její syn), který se stále tomuto poznání brání. Babička byla silně materialisticky založená a nevěřící, vyprávěla jsem jí o druhé straně, o tom, že život pokračuje dál. Věřím, že čas, který v nemoci dostala, pomohl jí, nám i jejím vnoučatům. Byl to darovaný čas.

Knihy pana Kočího jsou pro mě darem, pomocí, radou, ukazatelem. Děkuji Vám, pane Červený, za vytrvalost, mnoho hodin práce a odvahu k novému vydání knih a tak dál šířit slovo v tomto čase.

Napadla mě jedna souvislost; v době kdy pan Kočí působil a vydával přednášky, působil a vydával přednášky i Abdrushin. Věděli o sobě? Lidé z Čech jezdili za Abdrushinem a snad ani o panu Kočím nevěděli. Je zajímavé, kolik vysokých duchů působilo v Evropě mezi dvěma válkami. A co nyní? Znovu přichází pomoc ze Světla a my pokojně spíme, uvědomuji si i svou vlastní pohodlnost. Když si čtu Komenského, tak jsme stále stejní, jen ty kulisy se mění a přítom víme, že je za pět minut dvanáct! Pohne s námi vůbec něco?

Ludmila K.

• **Poslední Občasník mne rozesmál jako žádný jiný.** Konkrétně se jednalo o korespondenci mezi panem Janem a panem Staňkem a korunu všemu nasadil Šotek z Kartága.

Mne osobně ja pan Staněk názorově velmi blízký a mnoho věcí jako bych věděla, i když je to pro mne nová informace. Měla bych pro něj však jedno zamyšlení.

Jeho styl psaní může popouzet více lidí, nejen těch s „černou nitkou“. Měl by trochu ubrat v drsnosti stylizace, protože spouště čtenářů, „co nevědí“, se může zdát, že lidi kastuje na dobré a zlé (ateisti , černá nitka) a jakmile se dotkne ega, je zle. Když si člověk uvědomí, že Bůh je všechno, je ve všem, vše stvořil (jeho projevem je tedy i satan a černonitkáři), tak láska, kterou by měl mít a v konečné fázi jí i být, mu musí filtrovat ony peprnější výrazy, měl by být shovívavý ke všem duším.

Dle mého názoru je velká škoda, aby se někdo odkláněl od tak skvělého časopisu, jakým Phoenix bezesporu je. Také Občasník je k nezaplacení, zvláště když tak skvěle pobaví .

• **Reakce čtenářky na dotaz paní, jejíž manžel se dal k sektě** (Občasník 3/08, str. 3)

Milá paní Evo, připadá mi, protože doma nemůžete docílit ani klidné prostředí pro vývoj dětí ani nabrat svůj klid, že by bylo nejlépe se od manžela zatím nějak odloučit a nechat ho, aby žil sám. Připadá mi, že tato situace před Vámi vyvstala proto, abyste se víc napojila na Boha, prohloubila svoje komunikační schopnosti a manželovi pomohla naučit se totéž. Mám pro Vás takový nápad k vyzkoušení, abyste viděla, že řešení existuje a že nejste v této situaci obětí, ale můžete být aktivním hráčem. Chtělo by to, abyste se nejprve uvedla do klidu a do smíření se se situací, abyste k ní dokonce pocítila vděk. Tím klidem v duši se napojíte na anděly strážné, kteří už přesně vědí, co je pro koho z vás doma nejlepší. Můžete s nimi rozmlouvat a svůj problém jim v duchu zabalit do pomyslné krabice, a tu jim předat, zároveň vše ve své duši svěřit do jejich řízení. Uvidíte, že se Vám uleví, možná dokonce od nich pocítíte příliv tepla do své aury. Jejich spojenectvím si můžete být jista.

Požádejte je, aby Vám pomohli vůči manželovi přestat mít výčitky, pokud nějaké máte, abyste se naučila vkmitat do stavu, kdy k němu cítíte pouze nezkalenou čistou upřímnou lásku. To by totiž potom byla základna pro to, co Vám chci navrhnout. Čistý cit je totiž silnějším protivníkem než mentální síla vůdce sekty. Váš manžel je pravděpodobně vtažen do aury vůdce té sekty. Můžete si obrazně představovat, jak se od něj odděluje a přimyká k Vám, že se spolu zahalujete do vibrací dokonalé lásky. Dále telepaticky posílejte manželovi třeba následující myšlenky: „Velmi tě miluji. Dostal ses pod vliv vůdce sekty. Přestaň mu slepě věřit. On není hoden následování, není jako Ježíš. Začni vidět svýma očima a přemýšlet svým mozem. atd.“. Pokud byste mu toto řekla ústně, urazí se a v sektě se upevní, ale pokud by se mu tyto myšlenky dostaly telepatickou cestou, bude myslet, že jejich původcem je on sám, možná vytlačí myšlenky vůdce sekty. On pak začne vidět vůdce jinýma očima a začne přemýšlet, postupně by se pak mohl od něj vlastní silou odpoutat, a tuto překážku, pokušení, pak překonat neboli projít. Což upevní Váš vztah a dostane se do úplně jiné hlubší dimenze, která je po Vás zřejmě shora žádána.

Tak Vám posílám spoustu pozitivitu a zdravím Petra

• **„Člověk za celý svůj život v těle nepříjde do styku s dokonalostí, proto o ní nemůže mít představu“**, aneb reakce pana Jana na knihu „Duchovní vývoj lidstva“ (Občasník 3/08, str. 7-8)

Dopisy p. Jana, velkého obdivovatele K. Minaříka, které jsme otiskli v minulém čísle Občasníku, byly jen zlomkem toho, co nám vytrvalý pisatel posílal. Neustále nám psal e-maily, ve kterých se nepřimo snažil dokázat, jak je dr. Staněk duchovních témat neznalý a jak se má ještě mnohému co učit. Z jeho knih a článků vybíral jednotlivé věty nebo odstavce, na které reagoval, většinou negací nebo nějakou opravou. Po mnoha dnech zcela nesmyslné korespondence jsem to nevydržel a napsal mu dopis já:

Vážený pane Jane, promiňte, že se vkládám do Vaší názorové polemiky s dr. Staňkem, ale jsem ten, kdo Vaše maily přijímá, předává a také posílá, takže jsem v obraze a nemohu jinak než zareagovat.

Aniž bych se chtěl kohokoliv z vás dvou zastávat nebo někomu stranit, musím říci, že mě Váš poslední mail tak trochu „nadzvedl“. Přirozeně že nemám nic proti tomu, co píšete, je vidět, že jste velmi sečtělý a že o věcech přemýšlíte, ale bohužel mezi Vašimi řádky je skryté obrovské ego: „Já to znám nejlíp, já tomu rozumím nejlíp a vy, všichni ostatní, jste naprostí diletanti“. Stanovil jste se do role učitele, který posuzuje názory ostatních, jako by to byly nedokonalé slohové práce, ve kterých pouze hledáte chyby, abyste si mohl zahojit jakýsi vlastní pocit komplexu a říci: „Prostě jsem stále nejlepší.“

Vůbec nechápete, že vše, co člověk (a nemyslím teď jen dr. Staňka) napíše nebo řekne, se jen více či méně blíží Pravdě. Jsou to jen názory a jako takové bychom je měli brát a neměli bychom jen bazírovat na slovíčkách.

Myslím si, že i já, i když jsem toho nastudoval určitě mnohem méně než Vy, bych mohl zalistovat v kterémkoliv „duchovní“ literatuře a namátkou vybrat jakýkoliv odstavec a pak - vytrženo z kontextu - napsat „oponenturu“. Např. K. Minaříka jsem kdysi prostudoval

celého - docela se mi to líbilo, řada věcí mě velmi oslovila, ale také některé názory se mi zdály až „dětsky naivní“. V životě by mě ale nenapadlo někam psát, jak se Minařík „mýlil“. Vzal jsem si totiž z jeho knih jen to, co mi bylo blízké, ale za to další jsem jej nezavrhl. A tak je to i s ostatními.

Pane Jane, nejste první, kdo opravuje knihy nebo články dr. Staňka. Vždy jsou to však lidé, kteří trpí nějakým komplexem méněcennosti a závidí jiným, že nic nevydali a že je nikdo nezná. Vždy jsou to zapšklí lidé, které pouze hledají u jiných chyby a dělá jim radost, když jim to mohou dát najevo. Vsadil bych si na Vás i to, že p. Staněk není jediný, koho takto opravujete. Zcela nechápu, proč to děláte. Co Vám brání, abyste napsal svůj článek nebo knihu? Přirozeně ne proto, abyste uváděl někoho „na správnou míru“, ale napište něco nového. Napište nějaké své vlastní zkušenosti, svoje vjemy a necitujte vyčtené!

Uvědomte si, jak moc je Váš přístup zcestný. Vždyť každý jdeme svojí duchovní cestou a každý se snažíme dosáhnout vyšší úrovně duchovního vědomí. A pokud budeme bazírovat na slovíčkách, nikam nedojdeme.

Pokud si opravdu myslíte, jak daleko jste na své duchovní cestě, nechte si udělat u nás „Osobní analýzu jemnohmotných těl“. P. Brzobohatá Vám naprosto nestranně a nezaujatě vykreslí, jestli opravdu máte na to, abyste se stavěl nad ostatní nebo ne. Pokud ano, rádi s Vámi budeme spolupracovat a rádi Vás poznáme osobně. Jestli si tedy jste tak sám sebou jistý, jděte do toho! Pro srovnání Vám pak pošleme i kresbu napojení dr. Staňka. S pozdravem za Agape Červený A.

A jaký byl výsledek? Pan Jan se již vícekrát neozval...

Píší nám naši čtenáři

Dobry den, dnes uplynul mesiac od dna, ked som od Vas obdrzal dve knihy: **ČLOVĚK JAKO VÍCEÚROVŇOVÁ BYTOST a OTEVŘENÍ DUCHOVNÍHO OKA**.

Od tohto dna denne bojujem so silnym pocitom napisat Vam dakovny mail. Kazdy den som az dodnes odolal. Nechcel som Vas zbytočne okradat o Vas vzacny cas, ale dnes Vam predsa napisem aspon v skratke, aky obrovsky vyznam maju pre mna tieto dve knihy. Obidve som pozorne precital dva krat. Vyuzivam na to kazdu minutu volneho casu. Moc ho nemam.

1/ Moj zivot so vsetkym co v nom bolo a je, mi je zrazu tak jasny, ako nikdy predtym. Dostal som potvrdenie mojich odpovedi na otazky, pre ktore som ako 14 rocny odmietol definitivne chodit do kostola. Potom som ale presiel do opacneho extremu a cca 20 rokov som zil v tme ako "extremny ateista".

2/ Pochopil som, preco mam cely zivot financne problemy, dnes uz prerastli do dost „giganticky rozmerov“. Napriek tomu, ze poslednych cca 15 rokov pracujem asi dva krat tolko ako priemerny clovek, situacia sa nelepsi. Napr. posledny volny den som mal 5.5.2008. Od vtedy som kazdy den v praci 12-16 hodin.

3/ Definitivne a navzdy som „objavil Krista“. Este pre mesiacom som viac inklinoval k Budhizmu. A to preto, ze z terajsich nabozenstiev podla mna asi najviac naplnuju „Boziu volu“ a to hlavne slobodu ducha. A su tolerantni k inym nazorom.

4/ Zacial som vykonavat krestanske ritualy popisane v knihe ODO.

5/ Zmysel zivota a vsetkeho v nom mi je zrazu tak jasny ako nikdy doteraz. Ovela jasnejsie pocujem Kristove slova „Vezmi svoj kriz a nasleduj ma“. A ten kriz je zrazu ovela lahsi ako bol doteraz. Dokonca som zan velmi vdcny, lebo je jasne, ze by som bez neho v tomto zivote uz „Krista neobjevil“. Uspech vo financnej oblasti by bol v danom case znamenal koniec možnosti duchovneho rastu. A mozno velky krok spat.

6/ Vyriesil sa mi vazny problem. Deti sme vychovali k ateizmu /14, 15 rokov / a nevedel som prist na to, ako ich mam teraz „priviest k Bohu“. Vnimaju obroske rozpory medzi tym, co vidia vo svojom okoli /konanie clenov katolickej cirkvi vratane duchovnych/ a tym, co povazuju za „dobro“. V nasom regione /Orava/ sa s inymi formami nabozenstva moc neda stretnut. Preto som i ja odisiel od katolickej cirkvi v ich veku. Pred dvoma mesiacmi, som este nemohol pri nasich „filozoficky diskusiiach“ pouzivat slovo „Boh“. Boli na to slovo doslova alergicke. I ked uz v kutiku duše zacali „verit“. Za posledny mesiac, ako som pod vplyvom vyzarovania Vasich knih, sa situacia az rozpravkovo zmenila.

7/ Obmedzil so prijem masa a masovych vyrobkov v potrave a zacial som drzat raz v tyzdni prisny post. Voda a chlieb. Dokonca som voci svojej oblubenej klobaske zacial citit odpor.

8/ Poslednom roku som sa dostal pri hladani riesenia financnych problemov do kontaktu s ludmi s velkymi schopnostami v oblastiach suvisiacich so 6.cakrou. Aj ked som intuitivne citil, ze tu „nie je vsetko OK“, asi by som v pripade zlesenia financnej situacie ostal pod ich vplyvom. Kniha ODO mi vyjasnila moj omyl a podstatu mojich intuitivnych obav.

Este to nie je vsetko, za co som Vam tak velmi vdcny. Ale mam pocit, ze to nedokazem slovami v ziadnom pripade vsetko vyjadrit. Chcel by som si objednat OA a uplne vsetko z toho, co poskytujete. Aby som zistil uplnu pravdu o sebe: „Kto a kde teraz som“. Nemam ale na to teraz peniaze. Musim splacat dlhy a uzivit rodinu. Tak sa utesujem tym, ze mozno dolezitejsie ako vediet „Kto a kde teraz som“ je vediet „Kto chcem byt, kam chcem ist a za kym“. A po mesacnom intezivnom premyslaní nad obsahom Vasich knih a svojim zivotom mam pocit, ze to viem definitivne jasne. „Hladanie“ sa skoncil. Uz len ist a uz nikdy nezastavit, neodobcit. Nechcem uz nikdy „stratit Krista z dohľadu“. A za to Vam s celej duše chcem podakovat.

Myslím si, že Vase knihy su unikatne. A ze zohraju velku pozitivnu rolu v zivotoch tisicov ludí. A mozno to budu miliony. Nech Boh zehna kazdemu okamihu Vasho zivota. S uctou Vladimir J.

• Milé Agape, moc Vám děkuji za pomoc a podporu a zároveň Vás moc prosím o uveřejnění informace o **americkém filmu „CO MY JEN VÍME?“** Film pojednává o výsledcích výzkumu kvantových fyziků a jejich významu pro běžný život, také se odkazuje na japonského vědce Masaru Emoto, který zkoumá krystaly vody. Já sama jsem na tento film nezaznamenala žádnou recenzi ani reklamu a objevila jsem ho zcela náhodně, touto cestou by se o něm dozvědělo třeba více lidí. Mě film velice nadchl, určitě obohatí každého hledajícího člověka.

S přáním krásného dne Adéla S.

• Z dopisu: .. Vážené Agape, dovoluji si Vám ještě poděkovat za všechny Vaše „pravdy“, které nám přinášíte ve Phoenixu a Vašich publikacích: Jste jedni z omezeného počtu autorů, na které je spolehnouti a o které je možno se opřít. Přeji Vám vše dobré a srdečně zdravím. Václav D.

• Srdečně zdravím celé AGAPE, i když momentálně hlavně A.Červeného, **chtěl bych takto velmi poděkovat za skvělé cestopisy**, které mi momentálně velmi pomáhají jako duchovní i duševní „potrava“ při mém již týden trvajícím půstu (co se týká stravy) a stejném výhledu ještě dalšího týdne půstu před operačním zákrokem. Ostatní „příjemnosti“ nemocničního prostředí zmiňovat nebudu. Jelikož mám taky strašně rád cestování na kole přírodou, tak Vaše knížky jsou momentálně libozvučnou oázou v nekonečné poušti nemocniční šedi. Ve své současné situaci musím nejvíce vypíchnout, i když mě to okamžitě mrzí vzhledem k ostatním krásám, které při čtení knížek plynou, krásně popisované hodování rozmanitých druhů stravy na různých místech někdy až k prasknutí – je to pro mě velmi živé a musím říct, že při velmi nenasytném tempu čtení asi 1 kniha za 24 hodin se cítím několikrát denně také nasycen k prasknutí.

Srdečné díky a srdečné pozdravy zasílá David Žalio.

• Přeji krásný den všem do Agape. Už je to přes 4 měsíce, co mi byla doručena **má první Osobní analýza**. První pohled na kresbu na mě zapůsobil pozitivně i přesto, že jsem přesně nevěděl co která čára, křivka a spirála vlastně znamená. Po tomto úvodním prožitku jsem se pustil do „studia“ analýzy + knihy Člověk jako víceúrovňová bytost, kterou k analýze přikládáte. Srovnával jsem, porovnával jsem a pomalu zjišťoval, co je potřeba napravit. Mimo jiné mi to potvrdilo i oblast, i na kterých MUSÍM pracovat, oblasti, o kterých jsem tušil, že nejsou zrovna v ideálním stavu. Musím říct, že kniha Člověk jako víceúrovňová bytost (dále jen kniha) bez osobní analýzy je jen poloviční. Prostě když čtete knihu a zároveň nahlížíte do své analýzy, je to zážitek. Kniha sama o sobě je výborná, ale s osobní analýzou získává úplně jiný rozměr, svou plnou hodnotu. Tak to cítím.

Ještě bych Vám chtěl napsat svůj „sen-nesen“ s analýzou související:

Už nevím, jestli to bylo tu noc, co jsem obdržel OA nebo až noc následující. Ten den jsem si pročítal analýzu společně s knihou. Než jsem šel spát, tak jsem OA i s knihou uložil na stůl, který mám za hlavou, když spím. Usnul jsem a zdál se mi následující sen:

Díval jsem se na postavu (zdála se být světlejší než já a byla jakoby průhledná), ze které jasně vystupovalo všech sedm čaker (vypadaly jako spirály). Od první až po sedmou čakru získávaly postupně sílu, správné rozvinutí, správný směr otáčení a rychlost. A všechno co se dělo postavě, na kterou jsem se díval, jsem zároveň pociťoval i na sobě. Zajímavé bylo to, že ona postava, kterou jsem pozoroval, jsem byl taky já.

Ze snu jsem vyvodil závěr, že postava byla jakýsi můj předobraz, kterého mám dosáhnout. Po probuzení jsem měl takový povznášejší pocit. Děkuji Vám za Vaši jedinečnou práci. S pozdravem Jan I.

• *I když ne všichni čtenáři Občasníku odebírají časopis Phoenix, rozhodli jsme se uveřejnit také reakci na jeden z jeho článků. Zdá se nám zajímavý i pro ty, kteří článek nečetli. Pokud by měl ale někdo pocit, že je opravdu nutné znát zmiňovaný článek, na požádání mu jej zašlu elektronickou cestou. Červený A.*

Článek dr. Staňka otištěný v Phoenixu č. 6/08 „Úpadek muže západní civilizace“ mě velmi inspiroval. K reakci mě přiměla skutečnost, že mám na některé věci přece jen trochu odlišný pohled a hlavně mi v jeho článku něco chybí.

První pasáž je brilantní. Ano, duchovní proudy a ideje nepozorovaně řídí hlavní masy národů a podle toho se vytvářejí společenské vrstvy a proudy, které dávají podobu civilizaci. Čím jsou tyto ideje blíž Bohu, tím jsou civilizace kvalitnější a lépe se v nich lidem žije. I já si myslím, že špatná implementace křesťanství pohřbila římské impérium víc než cokoli jiného. Úplně klíčový je ale názor, že křesťanská evangelia se vůbec nezabývají zásadami správy státu, ale jsou cíleným poselstvím k usměrnění chování jednotlivců. A že zjevným nadčasovým záměrem evangelia je vytvořit prostřednictvím žití evangelia takovýchto kvalitních jednotlivců lepší obecnou duchovnost civilizace, což samozřejmě přinese lepší obecné poměry vládnutí. Tady dr. Staňka cituji skoro doslova, protože lépe to snad ani nejde vyjádřit.

Je ale škoda, že v další pasáži dr. Staňka nerozvíjí myšlenku tohoto individuálního růstu jednotlivce a ihned skáče k těm obecným poměrům vládnutí. Ty opravdu nejsou v naší republice ideální a troufám si říct, že ani hned tak nebudou. A není to zdaleka jen vinou bezohledně tržního myšlení. Ještě donedávna jsme tu měli dost dlouhou dobu sociálně demokratických vlád, které by měly teoreticky vyznávat jinou filozofii. Rozhodně z nich však nemám pocit, že by šlo o vlády či lidi duchovnější. Bezohlednost i vláda peněz nebyla o nic menší než za pravicových vlád, kterým jsou tyto antihodnoty obvykle přisuzovány. Dokonce si myslím, že to bylo ještě mnohem horší. Levicovní politici nejenže se rovněž projeví jako ateističtí, že jednali také bez jakýchkoli zábran, ale jako bonus k tomu přidali ještě prvek regulace, a to je možná ještě horší než doktorem Staňkem uvedené příklady neduchovnosti. Filozofie levice obecně je regulovat všechny oblasti lidského života, snaha člověku vidět za každou cenu až pod kůži a manipulovat s ním. Přední evropský politik za ČSSD, pan Špidla snad chtěl dokonce z pozice eurokomisaře regulovat i sluneční svít! Výsledkem takové politiky je legislativní džungle, máme spoustu nadbytečných zákonů či předpisů, podle kterých se dnes nedá pomalu pracovat ani žít. Nutí to každého člověka věnovat energii na spoustu nesmyslných věcí, čímž je mimo jiné blokován právě ten rozvoj jednotlivce k vyšší duchovní kvalitě, ono cílené poselství evangelíí.

Mluvím o tom z vlastní zkušenosti, protože když se podívám zpět, tak si myslím, že nejvíc se mi podařilo na sobě zapracovat právě po revoluci, v první polovině devadesátých let, v době vlády bezohledného trhu. Bylo to jistě i tím, že jsem se měl možnost dostat k novým věcem, že jsem se právě od dr. Staňka v tu dobu mnohému naučil, že jsem nelitoval peněz a odjel právě s autorem tohoto článku za duchovním poznáním do Izraele. Je to ale zcela i jistě tím, že mi dnes oproti 90.ým létům chybí energie a není to jen s přibývajícím věkem. Energie nesmyslně vydávaná k tomu, abych přežil v dnešní přeregulované společnosti, která mě nutí utápět své síly ve spoustě zbytečných věcí, něco, co tu devadesátých letech minulého století ještě nebylo. Takto promrhaná energie mi potom velmi chybí. Snažím se duchovně růst, snažím se nadčasově pojímat život, jak vyzývá dr. Staněk. Ale stresy, odvod energie vyplývající z výše popsaného mi podlamují onu mužnost, o které autor píše (když trochu přeskočím v jeho textu). Tím nechci říct, že bych nemohl ze sebe vyždímat víc, že to není i moje chyba, ale tyto ztráty sil mě trápí víc než ostatní negativní jevy, které autor v článku popsal.

Takže si myslím, že ta druhá část tak nějak do tohoto článku nezapadá, protože dr. Staněk tu spíš popsal výsledek toho, že naše společnost zatím nemá dostatek duchovně kvalitních jednotlivců. Obecná duchovní úroveň naší civilizace ale podle mě není ještě na tak vysoké úrovni, abychom tu mohli očekávat kvalitní vládnoucí elity, ať se podíváme do kterékoli části politického spektra. Pár kvalitních jednotlivců bychom v politice a na jiných vysokých postech jistě našli, ale abychom mohli tyto elity vysoce hodnotit jako celek, k tomu máme ještě hodně daleko. Toto si troufám říct minimálně o evropské části civilizace, v které se pohybujeme. Aby se ta situace změnila, musí lidé víc na sobě pracovat a pochopit některá základní pravidla. Nemuselo by to být tak těžké, jak to na první pohled vypadá, a je škoda že dr. Staněk touto nepokračoval v tak perfektně zahájeném článku. Možná jsem ho nečetl dostatečně pozorně, ale ten mezičlánek od individuálního růstu jednotlivců k produčovnícé civilizaci s kvalitními vládnoucími špičkami mi tu chybí.

Přitom by nemuselo být vůbec těžké jej popsat, i když praktické provedení bude pochopitelně mnohem složitější. V první řadě musí člověk uvěřit, že tento svět nevznikl žádnou náhodou a že tímto životem to tady nekončí. V tomto směru už dnes nejsme odkázáni pouze na omezené a většinou přes více lidí a institucí zprostředkované zdroje poznání. Takže kdo chce, může to dnes pochopit snadněji než v minulosti, i když se to zdá být na první pohled paradoxní. Na toto základní pochopení by se pak mělo navázat tím, že když tento svět někdo stvořil, tak tu stanovil určitá pravidla. A že dodržovat tato pravidla může opravdu přinést jak štěstí jednotlivci, tak postupně i onu vysněnou duchovní společnost, onen ráj na Zemi. Jinými slovy, jde o to, aby co nejvíc jednotlivců postupně pochopilo prostý fakt, že dělat dobro se vyplácí.

Já se snažím lidem ve svém okolí vysvětlit, že nejcennějším darem, který jsem pro tento život na Zemi dostal, je svobodná vůle. A já ji prostě chci využít ke konání dobra, protože už vím, že se to vyplácí, i když to možná krátkodobě není znát. Já už vím, že dělat dobro mě činí šťastnějším, a to je pro mě důkaz, že jsem na správné cestě. A když se mi něco nepovede nebo se mi dokonce nelíbí něco, co nemohu ovlivnit, beru to jako školu, jako zdroj poučení, že musím něco změnit a zlepšit. Samozřejmě ne vždy se mi to povede dokonale, často v praxi selžu, ale už jen ta snaha hrát podle pravidel přináší své ovoce. Dnes už také vím, že tato pravidla je třeba důkladně se celý život důkladně učit poznávat, ona sice vypadají jednoduše, ale v praktickém provedení existují jejich velmi různorodé projevy. Když si lidé myslí, že pravidla jsou jasná a znají je, tak se může snadno stát, že sice mohou chtít dělat dobro, myslet si dokonce, že dělají dobro, ale ve skutečnosti vůbec nemusí vědět, co dobré je, a nemusí jim to žádné velké štěstí přinést.

Právě proto kladu na první místo svobodnou vůli, s níž jde ruku v ruce touha po poznání. Nařít někomu, aby dělal dobro nebo zkusit někomu vysvětlit, že dělat dobro se vyplácí, může mít velmi rozdílný efekt. Lidé musí sami poznat, že za své problémy si mohou sami svou neznalostí pravidel nebo tím, že podle nich nežijí. Dokud toto velká část jednotlivců nepochopí, nemůžeme očekávat, že budeme mít lepší vládu, než takovou, jak ji dr. Staněk v druhé pasáži svého článku jistě v podstatě správně popsal.

S dalším textem už v podstatě souhlasím, jen mi tam vadí určitá paušalizace jistých skupin lidí. Jistě výhrady tam sice mám, ale to už je na samostatný článek na trochu jiné téma. To nejpodstatnější, co bych chtěl ze svého úhlu pohledu k textu dr. Staňka, jsem vyjádřil.

Sám jsem od dětství velký fotbalový fanoušek a věřte nebo ne, dalo mi to mnoho pozitivního, čímž netvrdím, že je na tom všechno dobré. Kdo se podívá na stadiony právě probíhajícího Mistrovství Evropy, může odcítit, že je tam nakumulováno obrovské množství energie a záleží na tom, jak ji využije, zda v dobrém či ve zlém. Když to vezme za správný konec, můžeme vidět, jak fotbal může úžasně spojit lidi různých zemí, mnohem víc, než to dokáže shora nějaká instituce. Sám jsem velkým fanouškem anglického Liverpoolu, loni jsem se tam vydal na dva zápasy a vůbec to nebyla ztráta času ani z duchovního hlediska. Díky internetu se nás setkala víc, kteří fandíme stejnému klubu a z velké většiny jsou to úplně jiní lidé, než takoví, jak je zhodnotil dr. Staněk. S jedním z nich dokonce za pár dní vyrazím do Skotska a oba se těšíme na mystické zážitky.

Nedovedu si představit, že bych se naučil tak dobře unášet prohry jako díky fotbalu. A také unášet a správně se zachovat, když cokoli v životě vyhraji, to je někdy mnohem těžší. Správné vyhodnocení takovýchto situací mě učí tomu gentlemanství a rytířskosti, po které volá dr. Staněk. Netvrdím, že každý fotbalový fanoušek si vzal z fotbalu to, co já. Ale o tom to právě je. Voda není dobrá nebo špatná. Můžeme se potřebovat napít, ale zažít třeba povodeň. To samé oheň. Je rozdíl mezi potřebou se ohřát a požárem. Ani fotbal ani cokoli jiného není dobré nebo špatné. Záleží jen na konkrétní formě projevu a na našem vztahu k tomu či onomu, jak s energiemi kolem sebe cházíme. Když to děláme podle těch vyšších pravidel, je všechno dobře. Musíme se ale ta pravidla co nejlépe znát. Ivo S.

Z naší práce

• Záhadné koloidní minerály

Záhadné je na nich to, že působení nebiogenních prvků v dějích metabolismu těla, (nebiogenních - tj. neobsažených jako tzv. pro život nepostradatelné prvky Ca, Cu, Mn, Zn, atd.) se vymyká očekávání. Pozorovatel by očekával, že pro metabolismus tkáně nepotřebné kovové částičky zlata, stříbra, platiny, palladia, iridia, titania se budou v živé tkáni organismu chovat neutrálně nebo dokonce rušivě (toxicky).

Tyto mikročástice kovů však vykazují pozoruhodný biologický účinek. Působí jako katalyzátory hormonálních a reakcí nervových mediátorů, oslabují nemocné buňky a organismu nepřátelské bakterie a virusy, ovlivňují činnost nervové soustavy k lepšímu. Po přidavku malého množství koloidních kovů, jako by organismus začal fungovat lépe.



Podávání koloidního zlata odstraňuje depresi, zlepšuje paměť, IQ podle testů až o 20%, zlepšuje vývoj dětí, vyrovnává celou endokrinní soustavu (pozoroval jsem na sobě v Oberonu). Má dokonce omlazovat komplexně tělo o 5 let. Vedlejší negativní účinky nebyly zatím pozorovány. Koloidní platina (a platinové kovy) má zlepšovat paměť, činnost imunitní soustavy a rozšiřovat intuici. Na německém internetu se diskutuje v souvislosti s objevením působení koloidních vzácných kovů dokonce o nástupu nové éry supraschopného člověka.

Když jsem se obtížně „domákl“ určité sumy informací o těchto účincích, začal jsem se po 4letých osobních dobrých zkušenostech s používáním koloidního stříbra při infekcích všeho druhu (močových, chřipkových, průduškových) shánět po zdroji koloidního zlata a platiny, leč marně. Až nakonec jsem našel dovozce přístrojů na jejich výrobu, ku podivu ne až tak drahých. (Je to pan Svoboda, tel. 774 743 633). Středně drahý induktor koloidních částic kovů do destilované vody stojí na stříbro 4,5 tisíce, na stříbro a zlato 11 tisíc na dobírku. Přístroj jsem si objednal a koloidní Ag, Au a Cu vyrábím a používám několik měsíců. Problémem jsou indikace a způsob vyhodnocování výsledků. U sebe jej kromě subjektivního hodnocení a intuitivních testů dělám na přístroji Oberon a první výsledky potvrdily např. skutečné vyrovnání všech žláz s vnitřní sekrecí v těle, epifýzou počínaje. Oberon mně při dávkách nejprve kávová lžička denně po dobu týdnu, pak 6 kapek koloidní mědi, 3 kapky zlata a 2 kapky stříbra denně trvale označil za nejzdravějšího v celé éře jeho měření. Dělán nejsilnější možnou koncentrací koloidních roztoků 40 ppm, což u stříbra trvá při stupni A 35 minut při teplotě 80 °C. U zlata, které se indukuje stokrát pomaleji, deset hodin při stupni B. (Maximum chodu.) Trvalou dávku lžičku denně Ag, Cu označil již Oberon za škodlivou. U zlata kupodivu nikoliv.

I subjektivně mohu potvrdit, že cítím dobrou kondici, i když z toho není možné vyloučit působení „ozdravnosti“ chalupy, tamní stravy a léta. Kromě toho zlepšení zdravotního stavu, někdy až zázračné, zaznamenala také řada známých, kterým jsem koloidní roztok kovů postoupil. Zajímavá a otázkavá je rozkolísanost pozorovaného účinku i jednotlivých lidí, při čemž vylučuji placebo jako podstatu tohoto kolísání. Kolísavost účinku cítím v podstatě mechanizmu působení. Koloidní stříbro je obecně známo a dávno používané jako baktericidní. Je pravděpodobné, že tento jeho oligodynamický účinek je podstatou léčivosti nejen pramenů posvátné řeky Gangy, ale i jednoho z pramenů Vltavy na Šumavě, který vytéká z bývalého stříbrného dolu. (Kolem Gangy nejsou epidemie, ač by se podle toho znečištění měly vyskytovat.) Že by posvátnost řeky Gangy, mimořádné zdraví a dlouhověkost guruů kolem jejich pramenů, a absence epidemií kolem při stavu hygieny obyvatelstva kolem ní byla způsobena koloidními minerály, vyplavovanými prameny z Himalájí???

V hlavě mi však leží ještě něco jiného. Po začátku odebírání koloidního zlata jsem si všiml, že mě přestaly bodat včely a nechytají se na mne klíšata (??). To by znamenalo, že zlato mění vyzářování aury těla!!! V této souvislosti mě napadl bláznivý nápad, že by molekuly zlata a platinových kovů byly ve tkáni „anténami“ pro přívod nějaké vibrace, posilující vitalitu těla. Mělo by to ten dopad, že lidé se zlatou vibrační duše (Krista v srdci) by mohli energií svého ducha posilovat vitalitu těla, aby tato mohla lépe odolávat jedům všeho typu z okolí (??). Ty tam dodává zvrhlá ateistická civilizace a kope si tak hrob přes sebezničení těl. Neboli ono třídění: dva budou spolu na poli, jeden bude vzat a druhý ponechán. A pak bude svět daleko krásnější, neboť zůstanou jen ti, kteří mají zlatý proužek v auře! Lidé tržní, tj. bez zlaté (Kristovy) vibrace v srdci nemají šanci. A nalévat „zlato“ do těla horem dolem by bylo také k ničemu, protože jeho účinnost mu dodává energie zlaté vibrace z duše. Pozvolna by zůstali jen lidé se „zlatým srdcem“, zlovolní a trhovci by se vytratili chronickou otravou z prostředí a stresem.

Takové myšlenky, zcela neověřené, se mi honí v hlavě. Nejde mi totiž o rozum, že by „nahore“ nechali „své“ lidi padnout. V době diktatury a řádění ateistů jsou to totiž právě ti citliví a jemní, kteří trpí nejvíce. Druhou alternativou by pak byla evakuace slušných ze Země a přeměna této vládou temných duchů v peklo na Zemi. Této alternativě nechci uvěřit proto, že žádný tvůrce, tím méně Stvořitel, si nenechá zničit své dílo (Zemi, Stvoření) jakýmikoliv lumpy. A tak je nutné pozorovat a vyhodnocovat. Někjaké pozitivní řešení krize, nemusí to být koloidní zlato, se určitě vynoří. Prosím o sdělování vlastních výsledků. J. Staněk

• Ad Osobní analýza jemnohmotných těl:

Vážení v Agape, několikrát jsem zažívala nějakou duchovní nebo ozdravující techniku hledajících, ale nikdy jsem na ni neměla odezvu, neměla jsem možnost pozorovat moji snahu přes nějaké vyhodnocení nestranného člověka. Vaše práce a dar, který máte, je pro mne a určitě i ostatní hledající boží požehnání. Líbí se mi, že nás osamostatňujete v naší práci na našem duchovním klání. Jistě i vy potřebujete naši odezvu.

Před rokem při první analýze jsem byla ráda, že jsem vůbec na nějaké duchovní cestě. Víím o mnohých, kteří mne převyšují. Necítila jsem závist, cítila jsem, že i já mám možnost dosáhnout jejich úrovně, když budu na sobě pracovat. Je to spíše utlumování mého ega, ztišení, naslouchání, co se mi děje. Není to lehké a jednoduché. Chtěla bych svoje negativity zamést pod koberec. Mnohému jsem nerozuměla a mnohému ještě nerozumím. Cítím, že všechno má svůj čas. Několikrát jsem se obracela k vašim knihám a pokaždé jsem objevila něco, co mi uniklo.

Mnohem více se modlím. Nejen za sebe, ale nyní více pro ostatní. Učím se modlit za ty, kteří mi „vadí“, kteří mi „ubližují“. První modlitby jsem cedila mezi zuby. Když jsme všichni z Jednoty a k Jednotě směřujeme, potom jsem se všemi nějak propojena a nemohu jen já, já, já.

Když jsem dostala vaši druhou analýzu, jsou tam patrně malé krůčky. Pociťovala jsem velkou vděčnost, že nejsem zkamenělý samorost. Současně cítím, kolik toho ještě musím projít, protřpět, pochopit a změnit své chování. Dali jste mi jiskřičku naděje, dodali jste mi odvalu a častější pocit jistoty, že to stojí za to, protože častěji v sobě cítím mír, klid, a vděčnost. Pomalu, pomaloučku přijímám své vlastní nedostatky a více začínám tolerovat, spíše snašet nedostatky jiných a přijímat je takové, jací jsou.

Zaujala mě část „čas lidského života“. Mám se zamyslet, jestli svůj čas nemarním zbytečnostmi, jednostrannými aktivitami a leností. Ano, utíkám do lenosti nicnedělání. Je to pohodlné. Chci to změnit. Napřed mě to pobouřilo, potom jsem se styděla. Znovu jsem se vrátila ke cvičení „Pět Tibetanů“, abych ráno rozhýbala tělo. V posledních letech jsem své tělo nechala zlenivět, protože mě bolelo.

Děkuji vám a přeji hodně božího požehnání, Jana N.

Otázky a odpovědi

Během prázdnin jsme zcela výjimečně obdrželi jen několik dotazů, které by stálo za to publikovat na těchto stránkách. Pisatelé však považovali své dotazy za natolik důvěrné a soukromé, že si již předem zajistili, abychom je nezveřejňovali. Je to škoda, ale podobná přání respektujeme. Za celou dobu existence Občasníku zůstává tedy tato rubrika poprvé téměř prázdná. Věříme, že se to od příštího roku opět změní. Bude však záležet, milí čtenáři, hlavně na vás.

• Vážená paní doktorko, odvalu Vám napsat hledám již delší dobu, proto dovolu, abych hned od počátku uvedla věci na pravou míru. V loňském roce se mi dostala do ruky kniha Duchovní vývoj lidstva, která mě zaujala v knihovně mé přítelkyně Dominiky Pluhařové, ke které si chodím léčit migrénu regresemi a odložit své osobní duchovní záležitosti.

Knihu jsem přečetla doslova tzv. jedním dechem a hluboké myšlenky, které jsem postupně objevovala, mi uvízly v mysli. Krom velmi zajímavých poznatků jsem si nemohla nevšimnout, že máte titul PaedDr. Jsem učitelka v MŠ jedenáctým rokem a v současné době končím 4. ročník pedagogické fakulty UK. Začínám pracovat na diplomové práci, která nese téma:

Respektování vývojových specifíků v současné MŠ. Mým prvotním zájmem jsou **INDIGOVÉ DĚTI**, kterých (to je má domněnka) v MŠ skutečně přibývá. Vyprávějí věci, které evidentně nenačerpaly v tomto životě. Nejen, že mají problémy samy se sebou, ale co mě skutečně trápí je, že jim příliš málo lidí naslouchá, natož věří.

Doma mám své dvě děti, které jsou mi velkým vzorem, byť s nimi není jednoduchý život. Dceři je již 19 let, vystudovala pedagogickou školu a ráda by se věnovala dál studiu speciální pedagogiky na VŠ. 5ti týdenní praxe na speciální MŠ, kde poznala různé mentální retardace, jí učarovala. Od mala je taková „jiná a zvláštní“ svými názory, postoji i chováním. Syn je ve věku 15 let, nenávidí školu, má špatné známky, nerozumí si s dětmi, je samotář a má pocit, že tomuhle světu nerozumí. Vnitřně je také jako dcera velmi moudrý, empatický, intuitivní a duchovně otevřený.

Důvod proč Vám toto všechno píši, je prostý. Jistě osobně znáte poměry na VŠ, kde dosud vládne názor: „Co si nezměřím, tomu nevěřím“. Tedy, tímto Vás velmi snažně prosím o nasměrování k nějaké literatuře, která by byla i pro materialisty nějakým způsobem „stravitelná“. Veškerou literaturu o indigo, to málo co lze sehnat, jsem již nakoupila, rovněž vývojové psychologie. I vaše další knihy, ke kterým jsem se ještě nedostala a které hodlám také zapojit. Nevíte ještě o něčem, o co bych se mohla opřít? Toto téma ještě nikdo dosud neměl a navzdory boji, který mě čeká, to cítím jako vyšší morální povinnost. Moc děkuji za dočtení až do těchto míst.

S omluvou a úctou Jana S.

Odpověď: Vážená paní S., jsem ráda, že se touto problematikou zabýváte. V době, kdy jsem učila, jsem ale o indigových dětech nic nevěděla. Intuitivně jsem se snažila s každým dítětem pracovat individuálně a pro každé z nich jsem vypracovávala pracovní listy s rozlišenou náročností tak, aby každé dítě na konci hodiny zažilo úspěch a radost, bez ohledu na jeho rozumové dispozice a duševní vývoj. Literaturu o indigových dětech v nějaké komplexnější podobě neznám, i když netvrdím, že něco takového neexistuje. Hluboce se touto problematikou zabýval dr. Staněk, a to i na stránkách Občasníku. Srdečně zdraví Jana Brzobohatá

Seznámení

• Slobodný, 32 ročný, duchovne založený priaznivec Agape Brno hľadá podobne orientovanú priateľku. Kontakt: s.mician@zoznam.sk

• Z dopisu: ... Dále je dlužno říci, že Vaše vyjádření k vycházení Občasníku („předposlední číslo vůbec“) mě vyloženě zaskočilo, neboť toto je moje jediná jakoby živá řeč s lidmi, kteří se nezabývají pouze konzumem. Zároveň mě to ale přinutilo k vyslovení prosby: mohl byste v dalším/ neberu posledním/ Občasníku uveřejnit výzvu:

Duchovně Hledající člověk na Cestě poznání Pravdy, by rád kontaktoval podobně smýšlející lidi v rozumné vzdálenosti, t.j. lokalita: Čáslav-Golčův Jeníkov-Světlá n.S.-Ledeč n.S. za účelem možnosti „živé řeči“. Jsem z malé vesnice a tuto možnost jinak nemám. (tel.:607 173 994)

Ještě jednou Vám děkuji Antonín S.

• Z dopisu: ... Co se týká Občasníku - velice mě potěšilo uveřejnění dopisu p. Šotka, protože si myslím, že humoru je tam docela málo, ale ten mě tedy velice rozveselil!

Ještě jsem se chtěla vrátit k jarnímu setkání v Brně a moc Vám poděkovat za jeho uspořádání. Budu doufat, že Vás náročné organizační záležitosti neodradí od dalšího. Podle mého názoru bylo ale vstupné směřné. Měli byste vybírat příště více, abyste měli také pro sebe nějakou odměnu za ztrátu času atd. Nebojte, lidé mají peněz dost!

Chtěla bych Vás také poprosit o uveřejnění inzerátu: Ráda bych se setkala s příznivci Agape v Praze, Kornelie - tel. 773 500 827

Nabídka nové knihy

Pavlovy rozpravy, III. díl – Bedřich Kočí, brož., 176 str., ISBN 978-80-904019-3-8, cena 140 Kč

Na konci tohoto listopadu vychází 3. díl z cyklu Pavlových rozprav, jehož první dva díly jsou již v oběhu. Myslíme si, že jej není třeba více vyzdvihovat, neboť každý čtenář Občasníku si již na B. Kočího svůj názor musel udělat. Věříme také, že si kniha najde opět celou řadu příznivců a rozšiřovatelů, stejně jako i ostatní knihy B. Kočího.

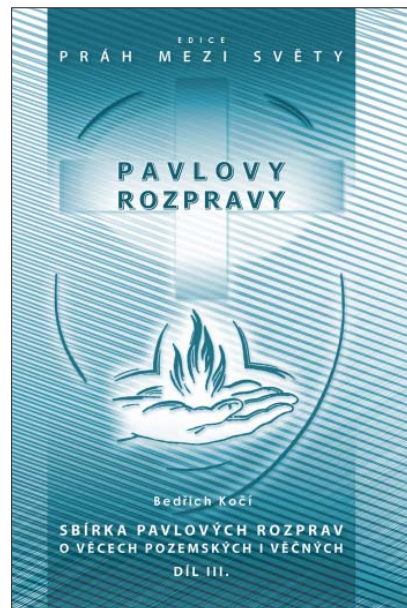
Přestože jsme poukazovali v předchozích číslech Občasníku na to, aby lidé počkali až na tuto výzvu a knihu neobjednávali dříve, sešla se nám celá řada objednávek. Nevíme, jestli jsme je ale zaregistrovali všechny, takže platí to stejné jako dříve:

- Zakoupení prvních dvou dílů ještě neznamená, že automaticky posíláme i díly další. Každou knihu je třeba si objednat zvlášť.
- Lidé, kteří jsou přesvědčeni, že si 3. díl opravdu objednali, ať počkají do začátku prosince. Pokud jim do této doby kniha nepřijde, znamená to, že je v objednávkové evidenci z různých důvodů nemáme. Je třeba si v tomto případě zavolat nebo napsat znovu.

Děkujeme za pochopení.

Obsah:

- Adam, Eva a dědičný hřích
- Matka a dítě
- Dětství
- Život II.
- Klad a zápor života
- Lidství
- Sobectví
- Nenávisť
- Moudrost a chytrost
- Strach
- I románem k poznání duchovního života
- Maják
- Církev
- Co je pravé náboženství
- Omyly věřících
- Bezradnost věřících
- Čí prosby Bůh vyslyší
- Živly přírodní
- Pán Ježíš a Pilát a vysvětlení Turínského plátna



Přečetli jsme za vás

- **Stála jsem u brány nebe a pekla aneb Moje cesta od ZDÁNÍ k BYTÍ**
Od iluze k pravdě, osobní svědectví paní dr. Glorie Polo

Úvod z knihy: Jestliže někdo z Vás pochybuje nebo si myslí, že Bůh neexistuje a že onen svět je záležitostí pro autory filmů, nebo jestliže někdo z Vás myslí, že smrtí všechno končí, ať si prosím přečte tuto knížku. Ale čtěte ji úplně celou od začátku až do konce. Jistě se pak Vaše mínění změní, ať je jakkoli skeptické.

Jedná se zde o skutečnost, událost, která je dobře dokumentovaná a stala se v roce 1995. Paní dr. Gloria Polo je žena z Kolumbie, zubní lékařka, která „zemřela“ při jednom úrazu, tzn. byla tak těžce zraněna, že ležela několik dní v komatu a byla udržována při životě jen pomocí nemocničních přístrojů. Kdyby byly přístroje vypnuty, okamžitě by zemřela. Ošetřující lékaři se již zcela vzdali a také už chtěli přístroje odpojit. Pouze její sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby přístroje nechali ještě dále v provozu.

Během komatu stanula na druhé straně skutečnosti, na onom světě a směla se opět vrátit, aby vydala svědectví těm, kteří nemohou věřit. Přinesla nám odtamtud tedy důležité svědectví. Ale čtěte je na následujících stranách raději sami přímo z jejich úst...

Zásah bleskem

Jsem zubní lékařkou. Já a můj triadvacetiletý synovec, který je rovněž povoláním dentista, jsme právě pracovali na naší disertaci. V tento den, byl to deštivý pátek, jsme šli spolu s mým mužem směrem k fakultě zubního lékařství, abychom si přinesli pár knih, které jsme potřebovali.

Šli jsme se synovcem společně pod malým deštníkem. Můj muž měl nepromokavý plášť a šel těsně podél zdi hlavní knihovny, aby se chránil před deštěm. Zatímco jsme oba neustále měnili strany, abychom se vyhýbali loužím - tak jsme se přiblížili, aniž jsme to zpozorovali, k aleji stromů, a když jsme skákali přes jednu větší louži, z výše nás zasáhl blesk, který byl tak silný, že jsme zuhelnatěli. Můj synovec byl okamžitě mrtev a zemřel na místě.

Blesk ho zasáhl ze zadu a spálil celý jeho vnitřek. Navenek zůstal neporušen. Ačkoliv byl tak mladý, byl to člověk zcela oddaný Bohu. Zvláště uctíval Jezulátko. Nosil Jeho medaili na krku v krystalu křemene. Odborníci ze soudního lékařství říkali, že to byl právě křemen, který přitáhl blesk. Blesk mu pronikl přímo do srdce. Okamžitě nastala zástava srdce. Shořely všechny vnitřní orgány a silný proud blesku potom opustil jeho tělo přes nohy. Oživovací pokusy byly zbytečné. Ale čistě navenek neměl žádné popáleniny. Co se týče mne, tak blesk

vnikl přes moji paži a spálil celé mé tělo strašným způsobem, zevnitř i zvenku. Za toto moje uzdravené tělo, které teď před sebou vidíte, musím děkovat jen Božímu Milosrdenství. Je to výraz milosrdenství tohoto našeho dobrotivého a nás nade vše milujícího Boha. Celé mé tělo bylo tímto mohutným zásahem blesku zuhelnatělé. Prsa byla pryč, zvláště na levé straně, kde byl můj prs, byla velká díra. Nebylo na mně už žádné svalstvo, moje žebra, břicho, podbřišek, jakož i mé nohy a játra byly úplně zuhelnatělé. Blesk opustil moje tělo pravou nohou. Ledviny utrpěly silné popáleniny, rovněž plíce a jeden z vaječníků.

Používala jsem jako antikoncepci nitroděložní tělísko, které je z mědi, a měď je opravdu dobrý vodič elektřiny. Proto snad i vaječníky byly tak silně spáleny. Byly tak malé jako dvě kuličky hroznového vína. Utrpěla jsem zástavu srdce a byla jsem prakticky bez života. Mé tělo se škubalo a chvělo kvůli elektrickým šokům, které blesk způsobil. Sama mokrá země byla ještě pod elektrickým napětím. V prvním okamžiku mi proto nikdo nemohl pomoci, protože delší dobu nebylo možné, aby mě někdo uchopil.

Druhá strana dění

To byla tělesná, materiální, fyzická část mého úrazu. Ale druhá část tohoto dění byla mnohem krásnější, byl to nepředstavitelný, překrásný zážitek. Neboť zatímco mé tělo tu leželo zuhelnatělé, nacházela jsem se (má duše) v nádherném bílém tunelu. Kolem mě bylo bílé světlo, nepopsatelné světlo, které působilo takový pokoj, takové štěstí. Pocity, které prostě lidskými slovy nelze popsat. Prostě řečeno - neexistují pozemská slova, která by popsala velikost tohoto okamžiku. Byla to šíleně enormní extáze, nepopsatelný vrchol. V tomto světle jsem se pohybovala dopředu, nepopsatelně šťastná a plná radostí, nic mě v tomto tunelu netížilo. Když jsem pohlédla vzhůru, uviděla jsem na konci tohoto tunelu něco jako slunce, bílé světlo. Říkám „bílé“, jenom abych pojmenovala nějakou barvu, neboť barva tohoto světla a jeho jas byl nepopsatelný. Nebyla srovnatelná s ničím, co existuje ohledně barev na tomto světě. To světlo bylo prostě překrásné. Toto světlo bylo pro mne jako zdroj této zcela obrovské lásky, tohoto pokoje ve mně a okolo mě. Nepopsatelná láska a pokoj, který jsem ze světa neznala...

Zatímco jsem se pohybovala tunelem dopředu, řekla jsem si sama pro sebe: „U sta hromů! Vždyť já jsem umřela.“ A v tomto okamžiku jsem myslela na své děti a nařkala: „Můj Bože, moje dětičky! Co tomu asi řeknou moje děti?“ Byla jsem matkou, stále zaměstnanou a ve stresu, která na ně nikdy neměla čas. Odcházela jsem z domu časně zrána, abych dobývala svět, a vracela jsem se domů teprve pozdě večer. A přitom jsem byla neschopná, abych se správně postarala o rodinu a o děti. A tu jsem teď viděla celou biudu svého vlastního života v celé pravdě a bez příkras, a přepadl mě velký smutek.

V tomto okamžiku vnitřní prázdnoty kvůli nepřítomnosti svých dětí jsem nevnímala ani své tělo ani dimenzi času a prostoru. Pohlédla jsem opět vzhůru a viděla jsem něco velmi krásného. Viděla jsem všechny lidi svého života v jednom jediném okamžiku a současně, skutečně v jednom jediném okamžiku, a sice žijící i zemřelé. Objala jsem své prarodiče, prarodiče, své rodiče, kteří už zemřeli, prostě všechny! Byl to takový okamžik plnosti, bylo to nádherné. Pochopila jsem nyní, že jsem byla obelhávána pohádkami o reinkarnaci. Prakticky jsem si vstříčila „vlastní branku“, protože jsem reinkarnaci vždy fanaticky a vehementně obhajovala. Bylo mi řečeno, že se moje babička vtělila v někoho jiného, ale už mi neřekli v koho, a protože věštění bylo pro mne příliš drahé, než abych to zjišťovala, nechala jsem věci volný průběh a dále jsem nepátrala, v koho se vtělila. Já sama jsem stále znovu potkávala lidi, o kterých jsem se domnívala, že se do nich vtělil můj pradědeček a dědeček. A nyní jsem objala jak svého dědečka tak pradědečka. Objali jsme se zcela opravdu a skutečně a setkala jsem se všemi v jednom jediném okamžiku; a to se událo se všemi lidmi, které jsem kdy znala a ze všech krajín, kde jsem někdy byla a sice s živými i zemřelými – a to všechno v jednom okamžiku. Jen moje dcera reagovala zděšeně, když jsem ji objala. Bylo jí tenkrát právě devět roků a moje objetí pociťovala v témže okamžiku ve svém skutečném životě na tomto světě. Pociťovala tedy moje objetí v těch hodinách, když se ona a celá rodina strachovala o můj život, poněvadž jsem – moje tělo – přece ještě ležela v komatu v nemocnici. Normálně takové objetí z onoho světa nepociťujeme. V tomto podivuhodném stavu se čas zastavil, bylo to prostě tak nádherné, bez přitíže tělesnosti, bez těla. A již jsem se nedívala na lidi tak jako dřív. Ve svém životě jsem se předtím dívala jen na to, zda je někdo tlustý, tenký, ošklivý, jestli má tmavou kůži nebo jestli je dobře oblečený nebo ne... Podle toho jsem rozdělovala lidi, a proto jsem byla plná předsudků a cynické kritiky. Vždy, když jsem hovořila o druhých, kritizovala jsem. Teď, tady tomu bylo úplně jinak. Zde bylo všechno bez hmotného těla. Nyní jsem také viděla nitro lidí, a jak bylo krásné vidět nitro lidí, jejich myšlenky a pocity, zatímco jsem je objímala. A zatímco jsem tak všechny brala do náručí, současně jsem se pohybovala stále více vzhůru.

A tímto způsobem jsem se dostávala dále, plná pokoje a šťastná. A čím výše jsem vystupovala, tím více jsem si uvědomovala, že se mi dostalo nádherného vidění - a na konci této cesty jsem viděla jezero, překrásné jezero, obklopené tak překrásnými stromy, tak krásnými, tak krásnými, že už neexistuje další stupňování slova krásný. A stejně tak zde byly květiny ve všech barvách, s vůní, která člověku působila takové blaho – bylo to všechno tak jiné, všechno bylo tak nad míru krásné v této podivuhodné zahradě, na tomto nádherném místě – že neexistují slova, která by to popsala, všechno byla láska.

Byly zde dva stromy, které něco uzavíraly. Zdálo se, že je to vstupní brána. Je to všechno tak úplně jiné, než jak to známe. Ani barvy nejsou podobné těm našim. Tam je všechno tak nevýslovně krásné. V tomto okamžiku vidím svého synovce, který se mnou utrpěl neštěstí, jak vešel do této nádherné zahrady. A já jsem věděla, cítila, že tam nesmím vstoupit a ani ještě nemohu – vstoupit tam...

První návrat

V tom okamžiku jsem uslyšela hlas svého muže. Křičí, pláče se zlomeným srdcem a volá z hloubi duše: „Glorie!!! Co se stalo! Glorie! Prosim nenechávej mě samotného. Podívej, Tvé děti Tě potřebují. Glorie, vrať se zpátky! Nebuď zbabělec a nenechávej nás tady samotné!“ V tomto okamžiku jsem viděla všechno - jako jedním pohledem jsem měla přehled o všem - a neviděla jsem jen jeho, jak tak bolestně plakal. A v tomto okamžiku mi Pán dopřál návrat. Ale já jsem nechtěla zpátky. Tento pokoj, tato radost, tato slast, do které jsem tady byla zahalena, mě fascinovala. Ale postupně a stále více jsem se začala pohybovat dolů směrem k mému tělu, které jsem shledávala bez života. Viděla jsem, že mé tělo bez života leželo na nosítkách na jednom oddělení universitní nemocnice v Bogotě. Viděla jsem lékaře, jak se kolem mě namáhají a jak mi dávají přístrojem elektrické šoky, aby obnovili činnost mého srdce. Předtím jsme se synovcem leželi více než dvě hodiny na zemi, protože nás nikdo nemohl uchopit kvůli elektrickým výbojům, které vycházely z našich těl nabitých proudem z blesku. Teprve nyní se o nás mohli starat a teprve nyní začalo úsilí o moje oživení. A podívejte se sem. Já (moje duše) přicházím ke svému tělu a dotýkám se nohama své duše tohoto místa mé hlavy (Paní Gloria ukazuje přítom na místo své hlavy). Duše je obrazem našeho lidského těla v její formě. - A v tom okamžiku na mě přeskočila jiskra s velkou silou. A tak se opět vměstnávám do svého těla. Zdálo se mi, jakoby mě do sebe nasávalo. Tento vstup do těla mi působil nekonečnou bolest, neboť mé tělo ze všech stran sršelo jiskrami. Vnímala jsem to, jako bych byla presována do něčeho velmi malého a úzkého. To ale bylo moje tělo. Bylo to, jako bych se svou normální postavou byla natlačena do dětského oblečení, které se zdálo, že je z drátu. Byla to příšerná bolest. A od této chvíle jsem začala pociťovat také bolesti mého totálně spáleného těla. Toto spálené tělo tak bolelo, tak nevyhovitelně bolelo, tak strašně páliło, odevšad

vycházel kouř a pára. Slyšela jsem, jak lékaři volají: Ona přišla k sobě! Ona přišla k sobě! Byli radostí bez sebe, ale moje bolesti byly nepopsatelné. Moje nohy byly úplně černé a zuhelnatělé, mé tělo byla jedna otevřená rána, jestli vůbec na něm ještě nějaké svalstvo bylo.

Marnivost

Tou největší a nejnesnesitelnější bolestí byla ale moje marnivost. Byl to ve mně jiný druh bolesti, byla to marnivost světské ženy, emancipované ženy světa, samostatné, sebevědomé výkonné odbornice, profesionálky, akademičky, intelektuálky, studované ženy, ženy ekonomky, stvoření, které chtělo hrát ve společnosti nějakou roli. Současně jsem ale byla otrokyní svého těla, otrokyní krásy, módy. Denně jsem strávila čtyři hodiny aerobikem, masážemi, dietami a injekcemi a všim, co si v tomto směru jen dokážete představit. To nejdůležitější, moje modla, byla krása mého těla. A kvůli tomu jsem podstupovala mnoho obětí. To byl můj život, jen modloslužba mé vnější krásy. Říkávala jsem, že krásná prsa jsou na to, aby se ukazovala. Proč bych je měla skrývat? Totéž jsem říkala o svých nohou, neboť jsem věděla, že mám výjimečně pěkné nohy na podívanou a vůbec velmi hezkou postavu. A nyní jsem v jednom okamžiku se zděšením viděla a pochopila, jak jsem celý svůj život stále jen pečovala o své tělo. To byl střed mého života a celý můj zájem: láska ke svému tělu. A nyní jsem už neměla žádné tělo. Tam, kde byla prsa, byly jen díry, které působily hrozným dojmem, zvláště na levé straně bylo všechno pryč. Moje nohy vypadaly příšerně, spíše jen holé pahýly, zuhelnatělé, úplně černé jako spálené grilované kotlety. Ano, všechna místa mého těla, která jsem nejvíce hýčkala a opečovávala, byla zuhelnatělá a zničená.

V nemocnici

Následně jsem byla převezena do nemocnice sociálního zabezpečení. Tam mě začali rychle operovat a seškrabávat spálená místa tkáni. Během narkózy jsem opustila své tělo podruhé a přihlížela, co se mnou lékaři dělají, a velmi jsem se obávala o svůj život, především jsem měla strach o své nohy. Když se náhle - jak děsně a příšerně - stalo něco strašného...

Zatím Vám, milé sestry a bratři, musím přiznat, že i ve věcech náboženství jsem byla - ostatně jako i v celém svém životě - na „dietě“. Byla jsem tedy ve vztahu k Pánu Bohu také jednou „z katolíček, které v (životě) víry jsou na dietě“. Je důležité, abyste si toho byli vědomi: Byla jsem špatnou katoličkou.

Můj celý vztah k Bohu spočíval v tom, že jsem navštěvovala nedělní bohoslužbu, která trvala pouze 25 minut. Vyhledávala jsem vždy takové mše svaté, kde kněz mluvil co nejméně, protože mě jeho řečnění nudilo. Jakým utrpením byli pro mě kněží, kteří měli dlouhá kázání. To byl můj vztah k Bohu - byl velmi ubohý, a proto měly nade mnou takovou moc všechny světské proudy a módní novinky. Byla jsem opravdovou větrnou korouhví. Co právě platilo za nejnovější, nejmodernější v racionalismu nebo volnomyšlenkářství, za tím jsem letěla s vlajicemi prapory. Chyběla mi ochrana modlitby, chyběla mi víra. Chyběla mi také víra v sílu milosti, v sílu obětí mše svaté. A právě, když jsem se dále vzdělávala a specializovala pro své povolání, přinesla moje přelétavost ty nejhorší plody. V té době jsem na universitě jednoho dne slyšela, jak jeden katolický kněz říká, že „neexistuje žádný ďábel a ani peklo“.

To bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet! Hned jsem si u sebe pomyslela: Když tedy neexistuje ďábel a peklo, pak přijdeme všichni do nebe. Kdo se ještě má co bát?

Z čeho jsem ještě teď velmi smutná, co Vám mohu přiznat jen s velkou hanbou, je, že tohle, totiž víra v peklo, bylo posledním pouktem, které mě ještě drželo v Církvi. Byl to prostě tento existenciální strach z ďábla, který mi ještě dával, že jsem byla ve spojení se společenstvím Církve. Když mi tedy řekli, že on a peklo opravdu vůbec neexistuje, tedy jsem si hned řekla:

„Proč se tu mám ještě namáhat a bojovat za život podle pravidel ‚staré Církve‘. Tedy dobře, potom přijdeme všichni do nebe, je tedy úplně jedno, co jsme a co konáme.“

To právě byl pak s konečnou platností důvod, proč jsem se úplně vzdálila od Pána. Vzdálila jsem se od Církve a začala jsem na ni nadávat a nazývala jsem ji hloupou a překonanou...atd. Už jsem neměla strach z hříchu a začala jsem ničit svůj vztah k Bohu. Hřích nezůstal jenom ve mně uvnitř, nýbrž tento hřích se začal přese mne šířit navenek a vyvolávat nákazu u druhých. Stala jsem se aktivní v negativním smyslu. Ano, dokonce jsem nyní začala sama všem vyprávět, že ďábel vůbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva - a někdy jsem i svým kolegům na universitě začala říkat, že ani Bůh neexistuje a že jsme produktem evoluce atd. atd. A tak se mi podařilo ovlivnit mnoho lidí. To předesílám, abyste mohli lépe pochopit následující.

Ďábel skutečně existuje

Ted' poslouchajte, co se stalo: Když jsem se nacházela v této strašné situaci, jaký to děsný úlek! Neboť jsem najednou viděla, že démoni skutečně existují; a nyní přišli, aby mě odnesli. Viděla jsem tyto demony před sebou v celé jejich příšernosti a žádné ze spodobně, která jsem na Zemi dosud viděla, nemohou ani v nejmenším vylíčit, jak příšerně vypadají tito ďáblové ve skutečnosti. A tak vidím, jak najednou ze stěn operačního sálu vystupuje mnoho temných postav. Zdají se být zcela normálními a obyčejnými lidmi, ale všichni mají tento příšerný, hrůzostrašný pohled. Nenávisť jim přímo kouká z očí. A najednou chápu, že jim něco dlužím. Přišli, aby mě zkasirovali, protože jsem přijala jejich nabídky k hříchu, a nyní jsem za to musela zaplatit, a tou cenou jsem byla já sama. Vždyť moje hříchy měly důsledky. Hříchy patří satanovi, nejsou od něho žádnou nabídkou zdarma, musejí se zaplatit. Tou cenou jsme my sami. Když tedy tak říkajíc nakupujeme v jeho krámě, budeme muset za to zboží zaplatit. To by nám mělo být známo. Musíme zaplatit za každý hřích, platíme klidem svědomí, platíme vnitřním pokojem, platíme svým zdravím... A jestliže jsme velmi věrnými stálými zákazníky satanova supermarketu a nakupujeme stále jen v jeho krámu, nakonec nás zkasiruje sám.

Největší pomluvou a hlavní lží, velikým trikem ďábla je, že rozšiřuje pohádku, že vůbec neexistuje.

A tyto strašlivé, temné postavy krouží kolem mne a je jasné, že přišly jenom s jedním cílem, aby mě vzaly s sebou. Nemáte pravděpodobně žádné ponětí, co to bylo za hrůzu a strašný strach, že mi v této situaci vůbec nebyl nic platný celý můj intelekt, moje duchaplnost, moje vědeckost, mé akademické tituly a moje ukončené odborné vzdělání. Byly úplně bezcenné. Tyto hříchy nás tedy táhnou do hlubiny, dolů, k „otci lži“. Jestliže ale svá politováníhodná selhání a hříchy (které musíme zaplatit) předneseme Bohu ve svátosti pokání, pak Bůh platí tu cenu. ON ji zaplatil svou vlastní Krví a smrtí na kříži. A ON platí pokaždé, když hřešíme, znovu. ON za nás vytrpěl pekelná muka, která jsme si měli sami odpykat a která nás zavázala majiteli hříchů (satanovi). Byli jsme vykoupeni Ježíšem Kristem. Nyní máme nárok na JEHO Království, na JEHO život, neboť ON nás učinil „děťmi Božími“.

A tu nyní přišli oni, tito temní tovaryši, aby zkasirovali své jmění - MNE...

V tomto duchu pokračuje celé svědectví Glorie Polo, které je na konci doplněno o její vyložení božího Desatera. Pro nedostatek místa nemůžeme celé svědectví přetisknout.

Jelikož celé svědectví úspěšně putuje po internetu a překládá se do všech jazyků, nedalo nám, abychom se k němu také nevyjádřili.



Komentář k „posmrtným zážitkům“ dr. Glorie Polo.

Zážitky byly nazvány „Od iluze k pravdě“. Nadpisem si autorka fandí. Od iluze odpovídá, ale kde je od nás obecně Pravda? Správněji by mělo být „Iluze o životě osvícené zábleskem Pravdy“. To proto, že popisovaných prožitků klinické smrti jsou tisíce, vzájemně se liší vždy podle toho, na jak duchovně vyspělého „zobrazovatele Pravdy“ dopadne. (Viz Platónovo Podobenství o jeskyni.) Protože jsem určitě prožitky měl, cítím jasně, jak je Dr. Glorie popisované na jedné straně věrné, na druhé straně zploštěné a mnohdy postrádá logické uspořádání. A logika je již od antiky nadřazena smyslovým vjemům. Celé svědectví není možné otisknout, protože je dlouhé. Proto se omezím na komentář k těm částem, které se mi jeví jako velmi vypovídající, ale také k částem, které vnímám jako „zploštělé“. Níže uváděné v závorce je poznámkami autora.

Paní zubní lékařka Glorie Polo z Venezuely byla zasažena bleskem a ve stavu klinické smrti dovezena do nemocnice. Po dlouhé resuscitaci, když už se zdálo, že bude neúspěšná, přišla zázračně k životu a nakonec k vědomí. Svým vyznáním byla v době zasažení bleskem vlašná praktikující katolička, ovšem podle způsobu akceptování světa bych ji zařadil do masy typických „katolických ateistů“. To je nositelů konzumního způsobu myšlení, kteří ještě chodí k náboženským obřadům, co kdyby se to přece jenom hodilo. Po opuštění kostela nejsou ve společnosti svým způsobem života a myšlení k rozeznání od masy těch, kteří již obřady nenavštěvují.

Líčení po klinické smrti prožitého začíná obligátním posunem v tunelu, na jehož konci je světlo. To svým vyzářováním vyvolá v její duši stav lásky a pokoje, dosud v životě nepoznaný. Vidí všechny lidi svého života, i ty, kteří zemřeli, i praparodiče, které nepoznala. Nepopisuje ale, v jakém jsou podle vzhledu stáří. (Já jsem rodiče viděl omlazené, zářící a zkrásněné na optimální věk kolem 20 let, v jakém jsem je na Zemi nikdy neviděl. Jen jsem poznal, že jsou to oni. Dr. Gloria z toho, že vidí duše svých mrtvých předků usoudila, že reinkarnace je živá teorie. Neviděla ale svých předků víc než do prapra. Kam ale zmizeli ty předchozí generace za 6 tisíc let, kterých bylo jistě přes 150 (podle 6000 let bible)? Ve skutečnosti podle vykopávek jistě přes 5000 generací! A kam zmizel fakt, že většina lidí v minulosti zemřela jako kojenci a děti??? Ty tam „v nebi“ také viděla v těch houfech a jako kojence? Kam tyto předkové zmizeli, že ji po smrti nevtali? Kdyby si cokoliv kolem reinkarnace přečetla, třeba Abdrushina, musela by se dočíst, že na milost života - reinkarnaci úpěnlivě čekají duše i několik set let! Takový dar od Boha je milost života v těle! Tak jaké vyvrácení reinkarnace pradědečkem? Spíše absence lépe domyšlené dokonalosti Stvořitele. (A nebo jen „vysvětlení“, kterým se chce zalíbit „scholastikům“?)

Věrný je v líčení zážitku popis toho, jak se čas zastavil a vše je vnímáno současně. (Ano, při otevření duchovního oka není čas k šoku našeho rozumu. Celý život je vnímán najednou!!! Tak jsem to zažil také. Pro žijící rozumáře svázané iluzí času, v antice říkali iluzi „máji“, nepochopitelné.)

Viděla nitro lidí, nikoliv jejich tlustá a ošklivá těla. (Také čistá pravda! Tam není vnitřní a venkovní tvář. Je vidět jen vnitřní tvář každého, která se odlišuje od fyzické. (Viz jak Máří Magdalena a učedníci do Emauz nepoznali zmrtvýchstalého Ježíše.) Vnitřní tvář na rozdíl od zevního vzhledu odpovídá povaze a stavu duše. Vzhled těla je odvozen od přetrvávající karmy.)

Objímala předky a pohybovala se vzhůru. (Dokud je stav duše na objímání, vždy se pohybuje vzhůru.)

Viděla spolu s ní bleskem zabitého synovce, jak vstupuje do překrásné zahrady, kam ona nesmí. (Zahrada je opravdu překrásná, barvy nepředstavitelné. Ale je skutečným konečným cílem člověka, patří se v ní na tvář Stvořitele? Vždyť ta byla na počátku, a k čemu by pak byl život? Proč bible mluví o sedmi nebiích? Rajska zahrada je to první, nejnížší.)

Ona se vrací k tělu, je bolestivě vtiskávána do něj. Slyší lékaře, jak volají, že se život těla obnovuje. Pak vidí otvírat knihu svého života a cítí svou marnivost v prožitém životě, jak byla otrokyní těla, krásy těla. A nyní má tělo zuhelnatělé bleskem a kolem ní se pohybují obličejové odporných, bezcitných démonů, kteří si pro ni zřejmě přišli. Příšerný je jejich vzhled a mají nenávisť v očích. (Podle vibrací myšlení jejich duše.)

Nyní prohlédá, jak nejrůznější lži na světě je to, že ďábel neexistuje. Až teď vnímá ďáblíky i kolem operačního sálu. Cítí, že jsou přitazeni proto, že byla špatnou katoličkou, volnomyšlenkářkou. Chyběla jí víra a modlitba. Nevěřila v peklo a církev měla za překonanou. Stav její víry byl následek toho, že co jí bylo předkládáno k věření jako katoliče, její podvědomí nebylo schopno akceptovat. Ale když se za pravověrnou katoličku před Bohem považovala, byla povinna konat v životě! Jinak je to před Bohem rozpolcenost a zrada. V tom je ona nepředstavitelně dokonalá absolutní spravedlnost živého Boha, který bere do úvahy kvalitu vnímání konkrétního člověka!! Ježíš onen zákon relativity na onom světě definoval slovy: „Jakou měrou měříš, takovou ti bude měřeno.“

Na žida Pravda uvaluje židovskou míru, na islámce jeho vlastní islámskou! Každý se soudí ze svých vlastních slov a deklarací o věrnosti Bohu, ze svého vyznání. Ty jsou jen korelovány s tím, co od nás očekává Stvořitel. To, v co kdo věří, je na onom světě Pravdou prosvíceno a dáno do konfrontace se skutečným konáním a myšlením! Odsud Kristova rada: Vaše řeč budiž ano-ano, ne-ne. Ano cítím, ano konám! Ne cítím, ne konám! Neboli podstata myšlení „tam“ vychází v záři Pravdy najevo, vždy pouze modifikována vyznáním. Kdo věří v nic, sálající nicotu cítí. A to je strašný zážitek opuštění! Dr. Glorie přesněji ne církev měla za překonanou, to by nebylo až tak fatální chybou. Ale duchovní usilování směrem k Bohu měla za překonané!!! Ve způsobu myšlení byla vlastně ateistkou.

Dr. Glorie dále vidí, jak věda, chytrost a společenské postavení je „na druhé straně“ k ničemu. (Opět chyba výkladu!!! Správně řečeno, jak výše jmenované, nepoužité na Zemi k dobru lidí a slávě boží je k ničemu! Jak jsou to nesprávně používané poklady.)

Vidí tunely dolů, jak jsou v nich staří, mladí taženi do země. (Symbolika toho, jak oddělení myšlení člověka od Boha táhne vibrace dotyčné duše do nízkých úrovní, což se ale může projevit až v záhrobí. Na Zemi to tělo zastírá. Ti dolů taženi jsou vlastně duše z jejího životního okolí, což při napojení duše na smysly těla nevnímala. Vnějšíkově krásní lidé okolí jsou ve skutečnosti vnitřně zarostlí, nevzhlední, hrubí, protože duchovně zaostali.)

Kolem Dr. Glorie je nejtemnější temnota a pach, v míře na Zemi nezažitelná. Je na okraji propasti, kde necítí přítomnost boží. Je tažena dolů, při čemž pád by znamenal smrt duše.

Jenže nepřítomnost boží nemůže být!!! On je přítomen všude! To jen duše temnotu a pach vnímající je ve vibracích, kdy Boha není schopna vnímat! Temnota a pach je následek manifestované nevíry! V realitě nikomu ani vlas v „pekle“ nepadne z hlavy bez vůle Stvořitele. I „čerti“ mu podléhají a konají jen to, co On dopustí.

Archanděl Michael ji drží za nohy. (Ukazuje jí jako do budoucna živé záhrobí.) Prosila, aby ji duše z očiště (rodiče) vzaly pryč, ale nestalo se.

Obrací se totiž na špatnou adresu! Nikdo nemůže nic bez Něho. Obracet je účinné jen na Boha. Ti ostatní vyslyší a konají jen tehdy, když On dovolí. A On dovolí, když ona v životě vyslyšela jiné, kteří ji také prosili o pomoc! „Jakou měrou kdo v životě měří, takovou měrou mu na onom světě služebníci Stvořitele měří!“ Dr. Glorie je ukazováno, jak ona sama se občas propadla do stavu necitění přítomnosti Boha, aby to mohla po resuscitaci vylíčit.

Poznává dále, jak duše tam potřebují, aby příbuzní a pozůstalí na zemřelém mysleli v dobrém, nechali sloužit zádušní mše, vysílali vděčnost a dík. A aby sami duchovně rostli, dokud mají čas, neboť duchovní úspěch potomků je i úspěchem těch, kteří je předešli na druhou stranu. Oni to tam telepaticky cítí!! Prostřednictvím pokroků potomků ve víře a v poznání Boha i duše předků v očistci rostou! I ony mají podíl na našich skutečných lásce zde na Zemi, neboť jejich vibrace se telepaticky přenášejí.

Dr. Glorii připadá divné, jak je možné, že je tam v temnotě, když nic špatného neučinila, nikdy nic neukradla, nikoho nezmrzčila, každou neděli byla v kostele. Křičí, že je katolička, že do temnot nepatří! (Jenže tam pozemské legitimace lidských organizací neplatí! Tam platí jen kvalita vibrace duše. Nic neudělat není zásluha! Bohem daný čas nám ukládá udělat něco dobrého, udělat poklad v nebi!)

Promítá se jí život v konfrontaci s tím, jak co dělala a myslela a jak v daný okamžik dělat a myslet měla. (Každý si ten zápis neseme v sobě a naše dluhy jsou strašné. Špatnost z neznalosti je tam ještě snesitelná, ale špatnost ze zlého úmyslu tam páli jako oheň, který nehasíná!!!)

Dr. Glorie probírá katolický (hodně povrchní) výklad desatera s vynecháním druhého přikázání (neučiníš obrazu Boha svého) a se zdvojením desátého. (Výklad stačí jen pro jednoduché lidi jejího okolí. Kdyby to bylo jen tak jednoduché!)

Dále pak popisuje, jak nejvíc jí k záchraně života pomohl indiánský rolník, který měl svačinu zabalenou v novinách, kde byl její případ popsán. Jak svačinu vybalil, článek ho zaujal. Začal se modlit za její probuzení z komatu, ve kterém se v nemocnici již kolik dnů nacházela. Jeho modlitba byla srdceryvná a tak silná, že z něj vycházel takový plamen k Bohu, který jí vrátil vědomí. (Léčení na dálku.) Jeho síla byla proto tak velká, že tento jednoduchý člověk předtím dvě třetiny svého výtěžku dal na kostel a jen z třetiny žil. (Poznámka. Jednorázově by to nestačilo. Onen rolník byl „dělník Páně“, který si celý život vedl tak, že dvě třetiny svého vytvořeného produktu vytvářel pro jiné včetně rodiny a jen nutnou třetinu použil pro sebe. Nelál nad nedostatkem peněz a konal správně s tím, s čím mohl. Tím si vytvořil tak vysokou vibraci vlastní duše, že její prosbu slyší i Bůh. Viz v evangeliu dar chudé vdovy v chrámu.)

Popis „posmrtných“ zážitků paní doktorky Glorie je sice poznamenán nízkým stupněm jejího duchovního poznání, stupněm lidového katolicizmu, ale je pro každého užitečné si jej přečíst. Je sice určen pro duchovně jednodušší lidi, ale pokusil jsem se jej doplnit vlastními poznatky tak, aby byl vypovídající i pro poměrně silně vycitlivější a nedůvěřivé Čechy. Domnívám se, (doufám, že se nepřečunuji), že s mými glosami může mnoha lidem zásadně pomoci při orientaci v současné době války duchů o Zemi. J. Staněk

Nová nahrávka

• **Sattva Opočno 7/2008**, J. Staněk, A. Červený, pouze ve formátu MP3, asi 18 hod., 400 Kč
Z obsahu: J. Staněk - Smysl života člověka, Pojem Boha a křesťanství, Začátky duchovní cesty dr. Staňka, Přichází proměna či transformace člověka?, Osobní rozvoj a kvalita partnerského vztahu, Otázky a témata z publika.
 A. Červený - Zážitky z cykloturistické výpravy po indickém Radjastánu v 3/2008, Duchovní vývoj člověka a jeho duchovní úroveň.



Přednášky a setkání

Pozvánka na podzimní víkendový seminář s Josefem Staňkem a Františkem Vrbou ve dnech 30. 10. - 2. 11. 2008

Program: Člověk a lidská společnost v období civilizačního zvratu.

Místo konání: Na rozdíl od minulých podzimních setkání je seminář sice jako vždy v Deštném v Orlických horách, ale ne na chatě Panorama (rekonstrukce), nýbrž na **chatě Deštná**. Ubytování je v dvoupokojích 2+3, ke kterým je vždy sprchový kout a WC.

Termín konání: Ubytování bude možné od čtvrtka ve 14.30 hod., seminář začíná čtvrteční večerí a končí nedělní snídaní.

Cena: 2200 Kč, v ceně je makrobiotická strava v rozsahu snídaně - oběd - večeře.

Přihlášky: František Vrba, Pulická 163, 518 01 Dobruška
 tel.: 494 668 377 nebo 608 577 791

Doporučujeme

CESTA DO HLUBIN SVÉ DUŠE

Hlubší sebezpoznání pomocí projektivních diagnostických metod jako jsou:
rozbor rukopisu,
rozbor kresby.

Projektivní diagnostické metody jsou založeny na poznání, že člověk přes svůj grafický projev může o sobě poskytnout jinak těžko dostupné informace. Pochopení KDO JSEM je jednou z nejdůležitějších otázek v životě člověka. Bez sebebřijetí je těžké vybudovat v sobě sebedůvěru, sebejistotu a sebelásku, která je základem pro lásku k ostatním lidem a všemu stvoření.

Cena za rozbor: 1 500,- Kč

Kontakt: PaedDr. Lenka Rogošanová, mob.: +420 723 920 995, e-mail: lenka.rogozanova@centrum.cz

Pomoc Tibetu skrze Nepál

Jsme nezisková organizace, která se touto cestou rozhodla oslovit lidi dobré vůle s projektem „Pomoc Tibetu skrze Nepál“. Naším cílem je upozornit na důležitost zachování tibetské kultury, neboť z našeho pohledu tato kultura obsahuje velmi cenné duchovní poselství pro celý svět, které stojí za to uchovat pro další generace.

Proto jsme se rozhodli Vám touto formou alespoň částečně přiblížit myšlenku, která se dotkla našich srdcí a věříme, že stejně tak osloví i některé z Vás.

Podrobné informace jsou na adrese <http://pomocitibetu.atmado.cz>.

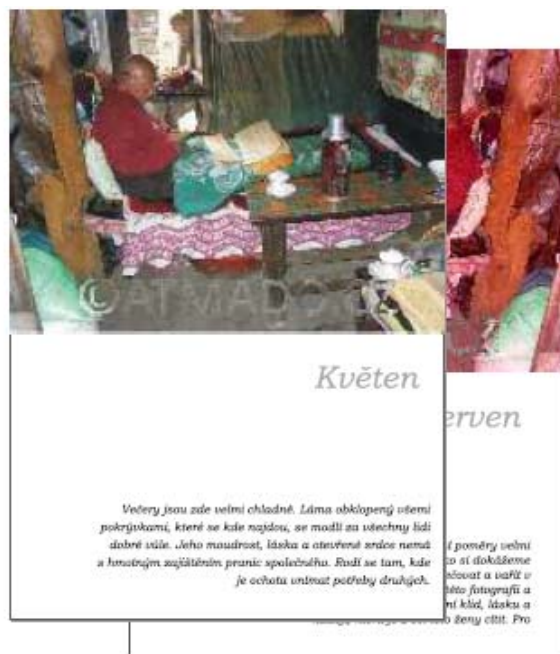
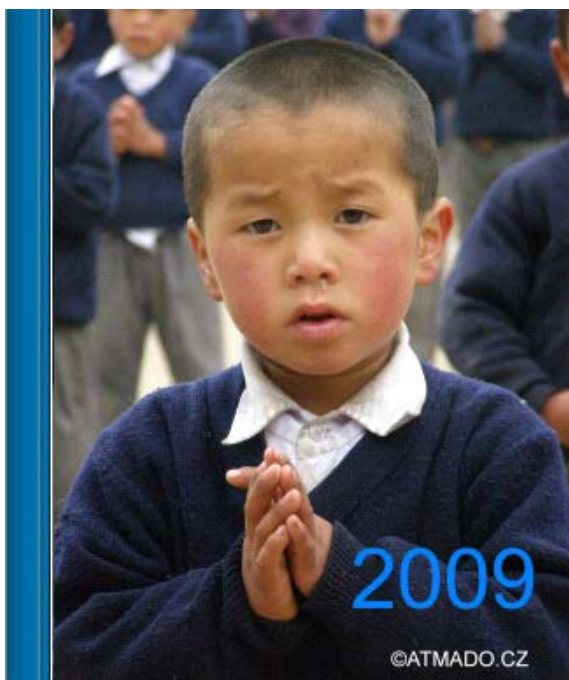
Nabízíme vám diáře, které jsou zajímavé a originální nejen svým zpracováním, ale především obsahem. Celým rokem Vás budou provázet námi pořízené fotografie, komentáře a dozvíte se více o naší činnosti. Cena za 1 kus je 280 Kč, při odběru nad 50 ks je cena 250 Kč. Zakoupením tohoto diáře přispějete zmiňovanému projektu částkou 100 Kč.

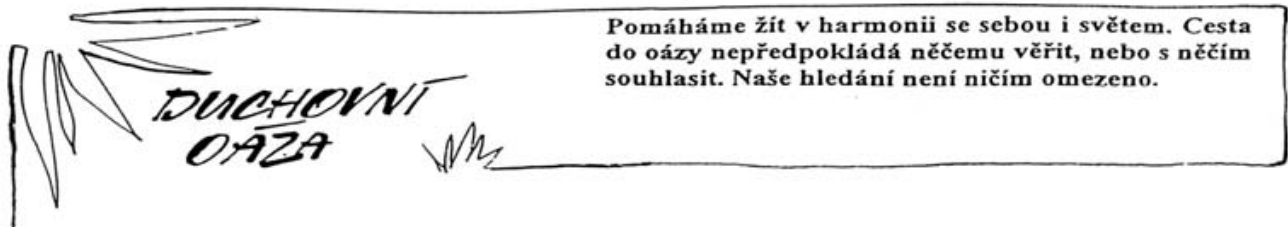
Pokud Vás náš projekt zaujal nebo jen toužíte po originálním diáři, kontaktujte nás.

S pozdravem Linda Krajská Libánská, viceprezidentka spol. ATMA DO, Borová 353, Zvole u Prahy, tel: 732 910 185

DIÁŘ NA ROK 2009 (120 x 165mm)

Součástí diáře je plánovací kalendář pro rok 2010





Nabídka akcí Duchovní oázy v období říjen až prosinec 2008 v Brně

Lektor kurzů: Ing. Josef Skřivánek, CSc.

Deset tajemství života

deset prožitkových večerů (18:00-21:00 hod.)-vždy 1x měsíčně ve stejný všední den (PO,ST,nebo ČT)

Termíny na jednotlivé měsíce budou upřesněny po dohodě přihlášených.

Přihlášení do 10.10. Cena 100,- Kč za jeden večer, popř. kolik mohou dát

Uvedeme do svého života deset principů, které nám pomohou být sami sebou a žít plněji v harmonii se sebou i světem:

1. Vše, co potřebujete ke štěstí, je ve vás
2. Účelem života je stát se co nejlepší lidskou bytostí, jakou můžete být
3. Změna je nevyhnutelná, proto jí přestaňte vzdorovat a nechte se unášet proudem života.10. Odpovědi na všechny otázky je láska.

Škola vztahů

18. a 19.10. a 29. a 30.11.

Přihlášení do 10.10. Cena 700,- Kč za 1 víkend, popř. kolik mohou dát

Budeme se učit vnímat partnera jako učebnici a jako spojence a vcítovat se do jeho myšlení. Budeme se učit citově se otevírat, rovnoprávně řešit konflikty a rozpouštět nepřátelství ve vztahu. Objevíme odlišnosti mužského a ženského vidění světa a svůj i partnerův jazyk lásky. Lásku bez podmínek v sobě uložíme jako základ a kotvu vztahů.

Co znamená být mužem (ženou)?

8. a 9.11.

Přihlášení do 31.10. Cena 700,- Kč, popř. kolik mohou dát

Role muže a ženy v současné době. Jak si představují ideál mužství (ženství) a jak ho vidí moje partnerka (partner)? Mužské (ženské) ctnosti a vlastnosti. Jak se stát pravým mužem, kterého chce opravdová žena?

Harmonizace vnitřního dítěte

Prožitkové odpoledne v sobotu 11.10. a 15.11. 13:00 - 18:00 hod.

Přihlášení do 9.10. a 13.11. Cena 100,- Kč, popř. kolik mohou dát

Harmonizace té části naší bytosti, která v dětství nedostala tolik lásky, kolik potřebovala pro svůj zdravý vývoj. Budeme afirmacemi ve skupině proláskovávat základ naší bytosti - malé dítě v nás.

Skupinová psychoterapie

Schůzky 1x týdně 18:00 - 21:00 hod. Den domluvíme s přihlášenými.

Přihlášení do 10.10. Cena 600,- Kč za 6 sezení předem, popř. kolik mohou dát.

V bezpečném prostředí terapeutické skupiny (6 - 10 osob) odkrýváme příčiny toho, s čím nejsme ve svém životě spokojeni a učíme se myslet a žít jinak. Více na <http://www.duchovni-oaza.cz/indexskupinova.html>.

Jde i o setkávání světlých lidí, kteří jsou si blízcí a navzájem si dávají bezpodmínečnou lásku.

Podzimní vycházka

12.10. 13:00 - 18:00 hod. i s dětmi, hudebními nástroji, psy, želvičkami ...manžely a jídlem

Přihlášení do 9.10.

Více informací najdete na <http://www.duchovni-oaza.cz/>.

Kontakt: verka.skrivankova@duchovni-oaza.cz, 775 112 073, pepa.skrivanek@duchovni-oaza.cz, 775 222 073.

Výzva:

Hledáme někoho, kdo zvládá natolik psaní na počítači, že dokáže bez problémů přepsat do počítače mluvené slovo dr. Staňka. Je toho však více, takže **tato práce je jen pro toho, kdo umí opravdu psát stejně rychle jako se mluví a hlavně kdo má čas.**

Jedná se o připravovanou knihu, kde bychom chtěli umístit nejzajímavější články uveřejněné v časopisu Phoenix a některé z přednášek, pronesených dr. Staňkem za posledních pár let. Tuto práci nechceme přirozeně zadarmo.

Nabídky posílejte, prosím, na e-mail: agape.brno@tiscali.cz nebo tel.: 543 213 006. Děkujeme, redakce Agape Brno.

Předplatné Občasníku pro rok 2009

Pro příští rok plánujeme pouze elektronické vydávání Občasníku, které budeme rozesílat e-mailem. Funguje to sice již již několik let, ale tuto službu využívá jen málo čtenářů, přičemž internet a elektronickou poštu má dnes již většina lidí.

Víme, že nám takto ubude hodně odběratelů, ale přesto bych chtěl napsat pár slov pro ty, kteří internet nemají:

Pokud máte o Občasník opravdový zájem, nebojte se zaúkolovat někoho v rodině (dětí, vnuky, spolupracovníky, sousedy apod.), z nichž alespoň někdo internet stoprocentně bude mít. Věřte, že přijmout a vytisknout 16ti stránkový dokument je dnes velmi snadná věc a už vůbec ne nákladná. Určitě to pro vás někdo rád udělá.

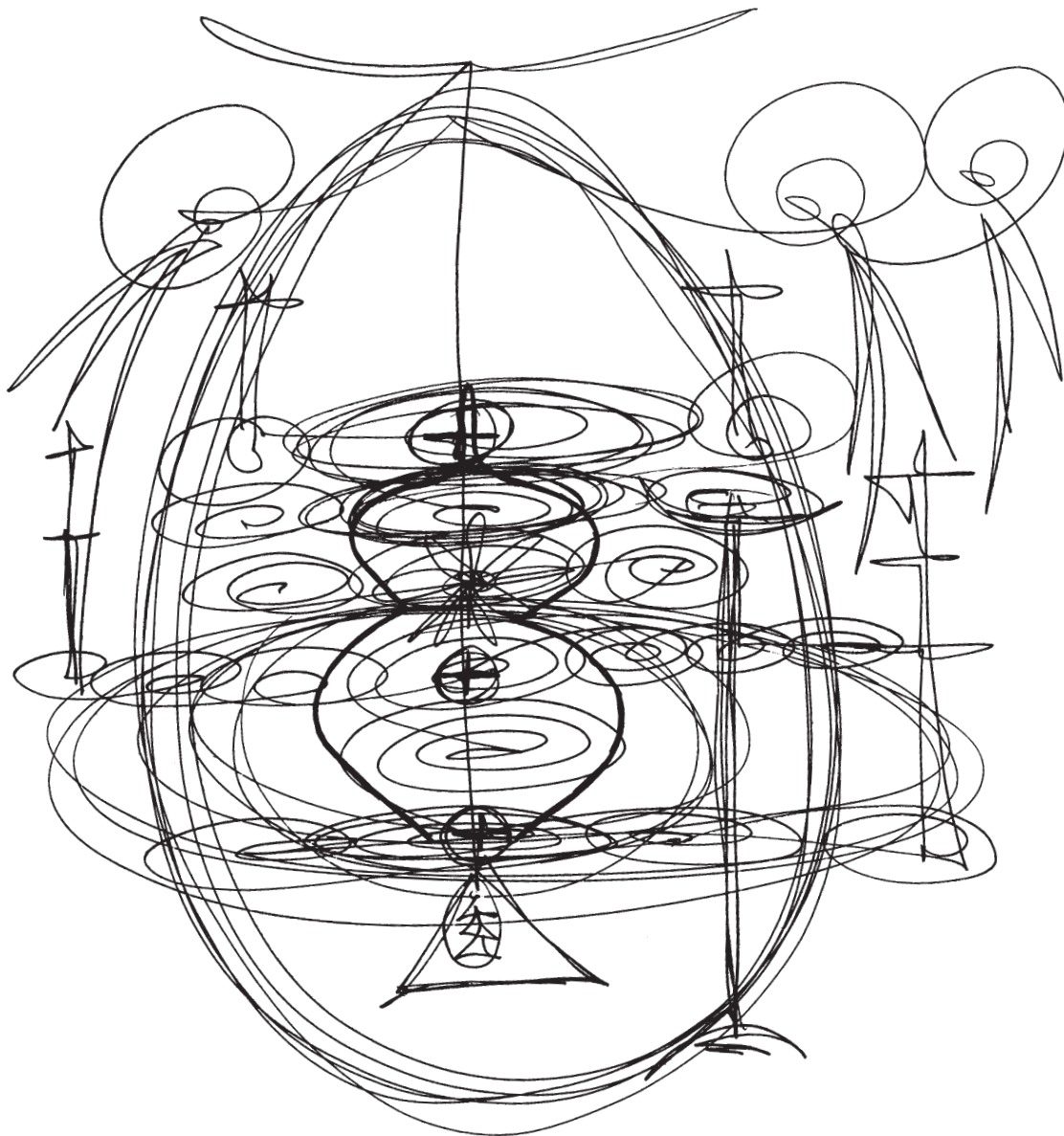
Celá tato změna je z důvodu, že ručně vyrábět Občasník na kopírce (tisk v tak malém nákladu by byl neúměrně drahý), skládat jej do obálek, nadepisovat obálky, lepit známky a rozesílat jej, je již nad mé síly a časové možnosti. Děkuji všem za pochopení. Červený A.

Předplatné pro rok 2009100 Kč

Z částky vyplývá, že rušíme i odstupňované předplatné a tedy i různé slevy, neboť vedení a kontrola adresáře při jakékoliv objednávce je velmi pracná a někdy může vést k celé řadě nedorozumění.

Při objednávce Občasníku tedy **nezapomeňte uvést e-mailovou adresu**, na kterou budeme Občasník posílat!

Zaplatit můžete složenkou typu „C“ (kde do kolonky „zpráva pro adresáta“ napíšete „Občasník 2009“ nebo převodem na účet č. 1354883319/0800.



Energetická kresba pro posílení vitality pro toto podzimní období

Energii lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce Zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)